

Mèo Báo Ân

Contents

Mèo Báo Ân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31

Mèo Báo Ân

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại – đô thị sinh hoạt – niên thượng công – ám áp văn Ám áp chữa khỏi văn, vô ngôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-bao-an>

1. Chương 1

Mạnh Nghiễn Nam ở căn tin của công ty ăn cơm chiều mới về.

Khi đó đã là đầu tháng ba, năm mới vừa qua không lâu, không ít người gặp mặt còn có thể nói tiếng chúc mừng năm mới. Xe của Mạnh Nghiễn Nam bị đưa đến tiệm 4S bảo dưỡng, cho nên hôm đó anh lựa chọn đi bộ về nhà.

Hết đông, khí xuân vẫn chưa xuất hiện, không ít người vẫn còn mặc áo lông mỏng. Mà Mạnh Nghiễn Nam

cũng giống như mọi người, anh mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, ở trong dòng người cũng không thấy gì nổi bật.

Trên đường chậm rì rì tản bộ ngắm cảnh, khi đi đến ngã tư đường Mạnh Nghiễn Nam dừng lại một lát, sau đó quẹo phải đi vào tiệm trà sữa mua một ly ca cao nóng. Không bao lâu anh liền mang theo một gói to đi ra, vừa đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên có một cái bóng màu trắng từ bên người hắt xẹt qua.

Mạnh Nghiễn Nam hơi kinh hãi lập tức ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy một con mèo trắng đứng giữa lộ, như là cảm ứng được anh đang nhìn nó, con mèo trắng quay đầu nhìn hắt kêu “meo~” một tiếng, lập tức đi về phía trước, liền chạy đến đường cái đối diện, rồi sau đó chuyển qua góc liền không nhìn thấy nữa.

Phần lớn những người yêu thích sủng vật đều thích loài chó trung thành, nhưng Mạnh Nghiễn Nam lại không giống vậy, anh càng thích mèo con lười biếng. Nhưng trình độ yêu thích của anh cũng chỉ tương đối mà thôi, cho nên muốn chính anh nuôi một chú mèo làm sủng vật thì khả năng là không thể được.

Mà con mèo trắng vừa rồi xem như là loại hình mà Mạnh Nghiễn Nam thích, còn vì cái gì sẽ đặc biệt chú ý, là vì...Mạnh Nghiễn Nam cảm giác chính mình nếu nhớ không lầm, con mèo kia hẳn là con mèo mà anh vớt lên từ dưới sông hồi cuối tuần trước. Nhìn không giống như là mèo hoang, nhưng từ hai lần chạm mặt này đến xem, đều không giống như mèo nuôi trong nhà.

Nhất thời có ý niệm trong đầu, Mạnh Nghiễn Nam liền đuổi theo.

Quẹo qua một góc cua chính là một cái ngõ nhỏ, anh một đường đi vào trong, nhìn hai bên nửa ngày cũng không phát hiện thân ảnh của con mèo trắng.

Ngay lúc anh muốn buông tha, Mạnh Nghiễn Nam bỗng nhiên thấy ở góc hẻm lách không xa có một bóng dáng màu trắng, đó là một người cần bản không phải mèo miếc gì. Nếu không thấy được thứ mình muốn tìm Mạnh Nghiễn Nam liền chuẩn bị trở về.

Mạnh Nghiễn Nam đang chuẩn bị xoay người liền thấy bóng trắng đang cuộn thành một đoàn kia đứng lên lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Đó là một người trẻ tuổi tuần tú, đại khái khoảng hai mươi tuổi. Thấy đối phương còn trẻ như vậy, Mạnh Nghiễn Nam chần chờ một chút, hỏi: “ Vừa rồi cậu ở đây có nhìn thấy một con mèo trắng không?”

Người nọ vừa thấy Mạnh Nghiễn Nam liền mở to hai mắt nhìn, cả người đều bừng sáng, cậu đi về trước hai bước liền nhảy tới. “Tôi...cuối cùng tôi cũng tìm được anh!”

“ Hử?” Mạnh Nghiễn Nam sững sốt, này...Chuyện gì vậy?!

“A! Cậu nói cái gì?” Mạnh Nghiễn Nam vội vàng đem người đẩy ra hỏi. “Cậu mới nói gì? Tìm tôi có việc gì?”

“Tôi tìm anh là để báo ân! Anh là ân nhân của tôi, tôi đương nhiên là đi tìm anh để báo ân.” Người nọ vẻ mặt tươi cười, nhìn Mạnh Nghiễn Nam vô cùng vui vẻ.

“Báo ân?!” Đầu năm nay còn có loại chuyện này hả trời? Mạnh Nghiễn Nam thật đúng là không biết mình từng có ân với ai, đến mức đối phương nhớ mãi không quên còn tự mình tìm đến đây. “Báo cái gì ân?” Mạnh Nghiễn Nam hiển nhiên không tin, cảm giác đó là một trò đùa.

“Anh cho tôi sinh mệnh mới, tôi đương nhiên phải báo ân.” Trên mặt người trẻ tuổi tuần tú hơi hơi phồng hồng, không biết có phải là do trời lạnh hay không.

Mạnh Nghiễn Nam nhìn đối phương một thân màu trắng, trong đầu bỗng nhiên chột lóe cảnh tượng con mèo trắng kia từ trước mắt xẹt qua, lại lập tức toát ra một ý tưởng vớ vẩn. “Cậu đừng nói cho tôi biết, cậu là con mèo kia biến ra nhá, cho nên muốn đến làm mèo báo ân?”

Trong mắt người trẻ tuổi kia chột lóe một tia nghi ngờ, lập tức lại lộ ra một cái tươi cười thật to, vô cùng sáng lạn. “Chủ nhân, vì ngài tôi biến thân thành công liền tới tìm ngài.”

“Ha ha!” Hiển nhiên Mạnh Nghiễn Nam cảm giác trò đùa này diễn có chút quá lố rồi. “Vậy cậu lại biến thành mèo cho tôi xem đi, nếu là thật, tôi liền tin tưởng cậu.”

“Chủ nhân, tôi vì ngài biến thành người, sau đó không thể biến trở về được nữa.” Đối phương cúi đầu hơi có chút đau thương.

“Làm sao lại lập tức từ mèo báo ân biến thành nàng tiên cá?” Mạnh Nghiễn Nam không muốn cùng cậu ta dây dưa, khoát tay xoay người chuẩn bị về nhà. “Không có việc gì thì trở về sớm chút đi, ca ca đây không rảnh chơi cùng cậu.”

“Chủ nhân, chủ nhân.” Người trẻ tuổi nọ theo sát phía sau Mạnh Nghiễn Nam, căn bản không có ý rời đi.

“Đừng đi theo tôi!” Bị một người xa lạ theo đuôi, tuy rằng thực rõ ràng, nhưng làm sao cũng sẽ cảm giác không thoải mái.

“Chủ nhân...” Người nọ chạy chậm đi theo phía sau Mạnh Nghiễn Nam, “Tôi...tôi không có chỗ để đi.”

Thấy làm sao cũng không vứt được đối phương, Mạnh Nghiễn Nam nhìn cậu ta một phút, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Cậu nói cậu là đến báo ân?”

Người nọ liên tục gật đầu. Mạnh Nghiễn Nam tiếp tục hỏi: “Tôi đây muốn cậu làm gì cậu cũng làm?”

“Đương nhiên.” Như sợ anh đổi ý, người trẻ tuổi vội vàng gật đầu.

“Vậy được rồi, tôi mang cậu về.” Mạnh Nghiễn Nam biết chính mình bị xui xẻo rồi, mặc kệ là đối phương xuất phát từ mục đích gì, nhưng đem người thả bên người tuyệt đối so với việc để ở chỗ mình không thấy dễ dàng quản lý hơn.

Nơi ở của Mạnh Nghiễn Nam cách công ty cũng không xa lắm, lúc này đã đi hơn phân nửa, hai người một trước một sau đi khoảng mười phút liền đi đến cửa tiểu khu mà hắn ở.

Cùng bảo vệ chào hỏi, hai người liền cùng nhau đi vào.

Mạnh Nghiễn Nam ở là nhà cao tầng, thang máy đến tầng 23 liền dừng lại. Phòng số 01, căn hộ gần một trăm bốn mươi mét vuông, này đối với Mạnh Nghiễn Nam chỉ ở một mình mà nói có chút quá lớn.

Người trẻ tuổi nọ cùng Mạnh Nghiễn Nam vào cửa, ở huyền quan thay đổi một đôi dép lê.

Vừa vào cửa cậu liền bắt đầu hết nhìn đông đến nhìn tây, tựa hồ đối với nơi ở của Mạnh Nghiễn Nam cảm thấy thực hứng thú. Mạnh Nghiễn Nam mắt lạnh nhìn, ngữ khí mang theo chút ý tứ hàm xúc không rõ hỏi: “Đối với những thứ này của tôi vừa lòng không?”

“Nhà của chủ nhân thật xinh đẹp.” Người nọ mỉm cười ngọt ngào, trong đôi mắt chỉ hiển lộ tình cảm vui thích đơn thuần không có cảm xúc khác.

“Cậu thích thì tốt rồi.” Mạnh Nghiễn Nam đem này nọ để xuống, mới nhớ tới chính mình còn không biết tên của đối phương. “Cậu tên là gì? Hay là nói...Mèo thì không cần tên?”

“Chủ nhân, bọn họ đều gọi tôi là Tiểu Bạch. Nếu có thể, ngài nguyện ý giúp tôi đặt tên sao?” Người nọ tựa hồ có chút thẹn thùng, cúi đầu nhìn đôi dép lê vải của mình mở miệng hỏi.

“Tiểu Bạch? Nếu như vậy thì kêu Mạnh Bạch là được. Thích không?” Mạnh Nghiễn Nam thuận miệng nói.

“Tên chủ nhân đặt, tôi thực thích.” Mạnh Bạch nhe răng cười sáng lạn.

“Vậy liền kêu Mạnh Bạch.” Mạnh Nghiễn Nam không nhiều lời với vấn đề này nữa, hỏi: “Cậu ăn cơm chiều chưa?”

“Ăn rồi.” Mạnh Bạch cảm giác chủ nhân quả nhiên là người tốt, thực quan tâm chính mình.

“Ăn cái gì?” Mạnh Nghiễn Nam tiếp tục hỏi.

Mạnh Bạch khẽ nhún mày, cậu phát hiện chủ nhân có chút ý xấu. “Ăn mì.”

“Hương vị thế nào?” Mạnh Nghiễn Nam tiếp tục.

“Không thể ăn, tôi không thích.” Mạnh Bạch tỏ rõ yêu thích của bản thân.

“Vậy trước tắm rửa chút đi.” Mạnh Nghiễn Nam đổi đề tài, tùy tay mở ly uống một ngụm ca cao nóng rồi mới đem Mạnh Bạch đưa đến phòng tắm dành cho khách, “Biết làm sao tắm rửa không? Đúng rồi, mèo hình như không thích tắm rửa?”

“Tôi đã biến thành người, đương nhiên có thể tắm rồi.” Mạnh Bạch nhìn thân thể của chính mình nói.

“Vậy cậu đi tắm đi.” Mạnh Nghiễn Nam đóng cửa lại, rồi mới đi phòng ngủ cầm một bộ áo ngủ. Chờ đến lúc anh mở cửa ra, Mạnh Bạch đã đem áo khoác cởi, đang xả nước vào bồn tắm lớn. “Quần áo này là mới, tắm xong thì mặc vào.”

“Cám ơn chủ nhân.” Đối với quan tâm Mạnh Nghiễn Nam dành cho cậu, Mạnh Bạch ngược lại không cảm giác không ổn tựa hồ hết thảy đã sớm thành thói quen.

Đợi Mạnh Bạch tắm xong, Mạnh Nghiễn Nam để cho cậu ngồi ở đại sảnh xem TV, bản thân cũng ở phòng tắm vệ sinh thân thể.

“Muốn ăn cái gì không?” Mạnh Nghiễn Nam mặc áo ngủ màu trắng từ phòng ngủ đi ra.

“Tôi không đói bụng.” Lực chú ý của Mạnh Bạch từ TV dời đi.

“Vậy sao.” Mạnh Nghiễn Nam lau khô tóc đem khăn ném lên tay vịn sofa, anh ngồi xuống bên cạnh Mạnh Bạch. “Cậu không đói bụng, nhưng tôi cảm thấy có chút đói.”

“Chủ nhân muốn ăn cái gì? Tôi đi làm cho ngài?” Mạnh Bạch vội vàng đứng lên, tuy rằng tay nghề của cậu cũng không tệ, nhưng không biết trong tủ lạnh có cái gì, nếu không giống trong tài liệu kia thì ‘không bộp đồ gột nên hồ’.

“Tôi muốn ăn cậu.” Mạnh Nghiễn Nam cười xấu xa, trong mắt lại không hề có nhiệt độ. Hắn kéo Mạnh Bạch vào lòng, trêu đùa: “Tôi muốn ăn cậu. Nguyên vọng của chủ nhân, cậu sẽ giúp hắn thực hiện đúng không?”

Thân mình trong lòng giống như những gì Mạnh Nghiễn Nam đoán trước toàn bộ đều cứng lại, rồi mới qua vài phút mới chậm rãi thả lỏng, Mạnh Bạch đặt lên bờ vai của hắn, hơi có chút run rẩy nói: “nếu, nếu là nguyên vọng của chủ nhân...tôi...tôi nguyện ý. Bất quá...bất quá lúc chủ nhân ăn...có thể hay không...có thể hay không nhẹ chút...Tôi sợ đau lắm.”

“Ha! Cậu biết tôi muốn ăn cậu là có ý gì không?” Đối với loại tiết mục giả bộ hồ đồ này Mạnh Nghiễn Nam cũng chẳng thấy thích thú gì.

“Chủ nhân...” Mạnh Bạch cắn môi cái gì cũng chưa nói.

Mạnh Nghiễn Nam đem cậu đẩy ngã xuống sofa, cả người liền áp đi lên. Anh cũng không mang người xa lạ về nhà, cho dù muốn giải quyết dục vọng liền tìm người tình một đêm thôi, anh cũng nhất định sẽ đi khách sạn. Nhà, là lãnh địa của một mình anh, anh rất ít cho phép người khác tiến vào. Mà hôm nay, tuyệt đối là tình huống ngoài ý muốn. Tuy rằng là chủ động đưa lên cửa, nhưng so sánh với những người khác xác thực xem như ngoại lệ.

“Chủ nhân.” Thanh âm của Mạnh Bạch rất nhỏ, thật sự giống như một chú mèo con, khiếp sợ, lo lắng, không chỉ chọc người yêu thương càng làm cho người có dục vọng chà đạp.

Mạnh Nghiễn Nam biết bản tính của chính mình cũng không tốt, mặc dù ở trong mắt người ngoài anh là một bộ dáng nhân sĩ thành công áo mũ chỉnh tề. Nhưng anh tự mình biết, bên trong của anh có chút không bình thường. Đương nhiên loại không bình thường này không chỉ là tính hướng, còn có một ít khác này nọ. Vì thế anh từng đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ đề nghị anh gặp mặt hẹn hò với người khác, nghiêm túc đi yêu một người.

Mạnh Nghiễn Nam làm theo lời bác sĩ, nhưng hiệu quả không như mong đợi.

Bạn giường lúc đầu của hắn đều hy vọng có thể cùng anh phát triển thành quan hệ người yêu, nhưng thời gian lâu hơn liền chịu không nổi anh mà yêu cầu chia tay.

“Cậu biết bọn họ vì sao muốn chia tay không?” Bác sĩ từng hỏi như vậy.

“Bọn họ đều nói tôi không yêu bọn họ.” lúc Mạnh Nghiễn Nam nói những lời này thực bình tĩnh.

“Vậy vì sao cậu lại không yêu bọn họ?” Bác sĩ tiếp tục hỏi.

“Bởi vì bọn họ cũng không thật lòng yêu tôi.” Mạnh Nghiễn Nam nói cong lên khoe miệng nở nụ cười, “Bác sĩ, ngài cảm thấy trên thế giới này thực sự có tình yêu sống chết có nhau sao?”

“Đương nhiên là có.” Bác sĩ nói thực khẳng định. “Cậu không tin?” Đây có lẽ mới là căn nguyên của căn bệnh.

“Không, tôi tin.” Mạnh Nghiễn Nam trả lời như thế là ngoài dự liệu của bác sĩ, “Tôi tin có tình yêu sống chết có nhau, chỉ là tôi không tin bản thân là người may mắn đó.” Mạnh Nghiễn Nam hí mắt cười thần nhiên.

“Bác sĩ, ngài cảm thấy chính mình là người may mắn kia sao?” Bác sĩ sững sốt, khép lại bản ghi chép khẽ thở dài một hơi.

2. Chương 2

“Chủ nhân sẽ hảo hảo yêu thương cậu.” Mạnh Nghiễn Nam nói tinh tế căn xương quai xanh của người dưới thân, một bàn tay đã theo vạt áo của đối phương thâm nhập sờ lên da thịt mềm nhẵn kia. Mạnh Bạch cố nén một thân nổi da gà, cậu cố gắng ức chế nỗi sợ hãi muốn đẩy người phía trên ra.

Đối với phản ứng rất nhỏ này của cậu. Mạnh Nghiễn Nam đương nhiên cảm giác được, anh chuyển động thân mình cười lạnh nói: “Cậu không muốn?”

“Không muốn, cậu có thể đi, tôi cũng không bắt buộc người khác.” Nói anh liền muốn đứng lên.

Mạnh Bạch khẩn trương, đầu óc còn chưa phản ứng, đã theo bản năng vươn tay kéo lại đối phương. Rồi mới nơm nớp lo sợ dựa vào, cậu ôm cổ Mạnh Nghiễn Nam, nhỏ giọng nói: “Tôi...trước đây...chưa từng làm chuyện này...cho nên...”

Phản ứng của Mạnh Bạch trúc trắc, Mạnh Nghiễn Nam ít nhiều có thể đoán được, nhưng khi nghe cậu nói ra chi tiết như vậy, liền thấy trong lòng toát ra một cỗ cảm giác kỳ quái, như là có người lấy một sợi lông chim ở trong lòng hắc khê phát một cái, ngoài ý muốn khiến anh sinh ra một tia nhu tình. Rồi anh mới nhắm mắt lại, hai tay lại không hề dừng.

Mà Mạnh Bạch dưới thân anh nhờ thủ pháp tán tỉnh quen thuộc kia dần dần bắt đầu tiến vào trạng thái, toàn thân trên dưới đỏ như trứng tôm, vừa sợ hãi lại bàng hoàng, lại mang theo một cỗ chờ đợi không biết làm sao.

Ngay lúc Mạnh Bạch cắn răng từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, Mạnh Nghiễn Nam dừng lại động tác, buông ra người trong lòng nâng người đứng dậy.

Khí tức giam cầm chính mình lập tức tiêu thất, Mạnh Bạch buông ra tảng đá trong lòng, thân thể buộc chặt mới chính thức trầm tĩnh lại.

Cậu vụng trộm thở hổn hển một hơi, liền ngồi dậy nhìn Mạnh Nghiễn Nam không nói chuyện. Tuy nói cậu tự nguyện, nhưng dưới tình huống này, cậu không có khả năng chủ động yêu cầu đối phương lại làm cái gì.

“Lát nữa cậu ra phòng khách ngủ đi, tôi đi tìm chăn cho cậu.” Mạnh Nghiễn Nam không có bất kì giải thích nào, nói xong liền đi vào phòng.

Mạnh Bạch đem áo ngủ sửa lại chỉnh tề, đi theo hắc.

Mạnh Nghiễn Nam ôm một cái nệm, cùng mấy thứ khác. Mạnh Bạch vội vàng đến giúp, hai người cùng nhau đem đệm giường chuẩn bị cho tốt.

“Mệt sao? Buồn ngủ thì ngủ trước đi.”

Mạnh Bạch vội vàng lắc đầu. “VẬY CẬU XEM TV ĐI.” Mạnh Nghiễn Nam nói rồi đi vào phòng bếp pha tách cà phê, rồi mới đi thư phòng, đêm nay anh còn có chút tư liệu phải làm, xem ra phải thức đêm rồi.

Mạnh Nghiễn Nam ở tại thư phòng làm việc, Mạnh Bạch ngoan ngoãn ngồi ở đại sảnh xem TV. Tuy rằng phòng khách cũng có TV, nhưng cậu lại cố ý chạy đến đại sảnh xem, mà âm thanh của TV cũng bị cậu chỉnh nhỏ xuống, không muốn ảnh hưởng đến người kia.

Nhìn chằm chằm TV một lát, Mạnh Bạch mơ mơ màng màng ngủ luôn, chờ đến khi cậu bị lạnh mà giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thời gian đã muốn mười một giờ. Cậu xoa xoa mắt, đổi đài, lặng lẽ đi đến cửa thư phòng, thấy đèn bên trong còn sáng, thế là suy nghĩ một chút liền chạy đến phòng bếp. Mở tủ lạnh ra nhìn nhìn, lại ở tủ bát tìm kiếm một phen, cuối cùng Mạnh Bạch làm một bát mì trứng, trong nước lèo trừ bỏ dầu vừng thơm ngào ngạt còn có mấy miếng dưa leo, đó là rau dưa màu xanh mà cậu thật vất vả mới tìm được từ trong tủ lạnh.

Khi Mạnh Bạch đẩy cửa ra, Mạnh Nghiễn Nam trước tiên sững sốt một chút, thế này hẳn mới nhớ tới đêm nay trong nhà thu lưu một người nữa. “Chủ nhân, ngài đói bụng đi, trước ăn khuya một chút, Phòng bếp không có nhiều món, nên cũng không có gì ngon, ngài ăn đi.”

Bát mì kia nhìn thực đơn giản, lại thơm nức mũi, hơn nữa hẳn quả thật đang đói bụng, cho nên dù chỉ là một bát mì nhỏ nhỏ cũng sẽ biến thành mỹ vị.

“Cậu đói không?” Tuy rằng kêu hẳn chủ nhân, nhưng đối phương ở trong nhà của mình làm sao cũng coi như nửa khách nhân.

“Tôi không đói bụng. Ăn xong rồi, chủ nhân nghỉ ngơi sớm một chút.” Mạnh Bạch sợ chính mình quá mức nhiều chuyện, chần chờ vẫn là khuyên một câu. Mạnh Nghiễn Nam ăn mì chỉ gật đầu xem như trả lời.

Đợi Mạnh Bạch ở phòng bếp rửa chén xong, Mạnh Nghiễn Nam đã đóng máy tính từ thư phòng đi ra. “Tôi đi ngủ, cậu cũng đi ngủ đi.”

“Chủ nhân, ngủ ngon.” Mạnh Bạch cười ngọt ngào, đột nhiên cảm giác có chút hạnh phúc.

Mạnh Nghiễn Nam tựa hồ có chút không quen, anh sững sốt một lát, sau khi phản ứng lại mới nói ngủ ngon.

Rồi khi Mạnh Bạch chuẩn bị đóng cửa phòng, lại bị Mạnh Nghiễn Nam chặn lại. “Chủ nhân?”

“Còn có...hôn chúc ngủ ngon.” Mạnh Nghiễn Nam cũng cười, anh nghiêng người về trước tại trên trán Mạnh Bạch đặt một nụ hôn nhẹ, sau đó giúp đóng cửa lại.

Mạnh Bạch cả người đều sững sờ ở nơi đó, chờ lúc cậu hồi thần nháy mắt cảm giác có chút hoảng sợ, trái tim bùm bùm nhảy lên. Đây cùng với dự đoán ban đầu của cậu không giống nhau, cậu có chút thất kinh, trên mặt lại trắng lại hồng, cuối cùng khẽ thở dài một cái.

Ngày hôm sau khi Mạnh Nghiễn Nam rời giường, Mạnh Bạch đã chuẩn bị xong điểm tâm. May mắn tuy rằng phòng bếp không có gì nhiều, nhưng gạo vẫn phải có, cho nên nấu một phần cháo hoa cũng thực dễ dàng.

Cháo có, tối hôm qua còn thấy hai cái trứng gà, Mạnh Bạch chiên rồi bày lên trên bàn cơm.

Bữa sáng rất đơn giản, tuy rằng rất nhiều năm rồi Mạnh Nghiễn Nam không ăn cơm ở nhà, nhưng nếu anh thật muốn thể hội loại thời khắc ấm áp này cũng không phải không được, mà anh trước đây cũng không muốn mình có cơ hội này, mà lần này ngoại lệ cho anh một ít cảm xúc ngoài ý muốn. Cảm giác có chút mâu thuẫn, lại vẫn khắc chế chính mình.

Loại chuyện này cũng không có gì, Mạnh Nghiễn Nam ăn xong bữa sáng rồi đi vào thư phòng.

Chờ anh cảm này nọ chuẩn bị ra cửa, Mạnh Bạch đã ở chỗ huyền quan chờ anh. Mạnh Nghiễn Nam thấy cậu như vậy cũng chưa nói cái gì, hai người đi ra cửa ngòi thang máy đến cửa tiểu khu.

“Chủ nhân, đi thông thả.” Mạnh Bạch cười giống như tối hôm qua, một bộ dáng thực cao hứng.

Mạnh Nghiễn Nam bỗng nhiên có chút phiền não, anh biết mình phiền là vì cái gì. Thanh niên vốn không đáng để vào mắt này lại khiến chính mình không nắm bắt được, cảm giác này thực không ổn.

Anh tới gần Mạnh Bạch, cúi đầu tại bên tai đối phương nói một câu, “Lời này cậu hẳn là nói khi mới ra cửa. Buổi tối có thể cho cậu hôn chúc ngủ ngon, nhưng ở đây là cổng lớn nên không thể hôn chào buổi sáng được.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Bạch bị dọa thành trắng bệch, Mạnh Nghiễn Nam cảm giác hòa nhau một đều, anh khẽ cười, “Tôi đi đây.” Rồi mới không quay đầu rời đi.

Buổi sáng mở hội nghị chuyên đề, buổi chiều đi hiện trường thi công dạo qua một vòng, trong lúc đó Mạnh Nghiễn Nam thực tự nhiên nhớ tới Mạnh Bạch, nhưng chỉ là như vậy, với anh mà nói người và chuyện không cần thiết không cần chiếm cứ quá nhiều lực chú ý của anh.

Mạnh Nghiễn Nam cũng không cần suy nghĩ Mạnh Bạch là rời đi, hay là sẽ tiếp tục cùng anh, bởi vì điều này đối với anh cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Cho nên chờ đến khi anh từ tiệm 4S lấy xe lái về nhà, nhìn đến thân ảnh của Mạnh Bạch, cũng không có khiến anh sinh ra cảm giác kinh ngạc.

“Tôi, mua vài thứ.” Thấy Mạnh Nghiễn Nam nhìn bao lớn bao nhỏ nơi cửa, Mạnh Bạch hơi có chút xấu hổ.

“Vào đi.” Lần này Mạnh Nghiễn Nam ngược lại không có làm khó cậu, không đi chất vấn vì cái gì công bố là động vật họ nhà mèo, trên người lại có tiền mua đồ của nhân loại.

Mạnh Bạch đem này nọ mang vào, trừ bỏ vài bộ quần áo cậu tự mua cho mình, cái khác hơn phân nửa đều là nguyên liệu nấu ăn. “Hôm nay tôi có mua cá khuê, hương vị làm ra hẳn là cũng không tệ lắm.” Lúc Mạnh Bạch nói chuyện cúi đầu không có nhìn Mạnh Nghiễn Nam, loại lời nói giống như khoe khoang này khiến cậu có chút nói không nên lời, nhưng cậu lại hy vọng Mạnh Nghiễn Nam có thể thích.

“Tôi cũng hiểu được cậu làm cá ăn sẽ rất ngon.” Không phải nói chính mình là mèo sao, Mạnh Nghiễn Nam đậm cười trở về phòng ngủ.

Chờ khi anh thay bộ quần áo đi ra, Mạnh Bạch đang ở phòng bếp làm đến khí thế ngất trời.

Mạnh Nghiễn Nam nhưng không có ý tứ đi vào làm giúp một tay, anh ngồi trên sofa ở đại sảnh xem TV, trong lúc đó Mạnh Bạch đi ra bưng cho Mạnh Nghiễn Nam một đĩa táo, rồi trong sự nghi hoặc của đối phương mà trở lại phòng bếp.

Nửa giờ sau, ba món ăn một món canh cơm chiều liền làm xong.

Tuy rằng Mạnh Nghiễn Nam vẫn chưa ăn, nhưng trải qua hai lần đồ ăn sớm tối kia, anh nhiều ít đối với tay nghề của Mạnh Bạch có chút tin tưởng. Chỉ là...Mạnh Nghiễn Nam liếc mắt nhìn Mạnh Bạch đang mang theo chờ mong nhìn chính mình, trong đầu một ý niệm chợt lóe lên. Gia khóa này căn bản không phải mèo báo ân, là nàng tiên ốc phiên bản nam đi!

Bữa cơm này ăn xong, đồ ăn mỹ vị càng thêm kiên định ý tưởng của Mạnh Nghiễn Nam.

Nhân lúc Mạnh Bạch đang ở phòng bếp rửa chén, Mạnh Nghiễn Nam cũng đi theo qua. “Tôi nói có phải là cậu nghĩ muốn đến chỗ tôi nhận lời mời làm việc nhà không?” Bởi vì sợ chính mình sẽ không muốn, cho nên nửa bắt buộc khiến chính mình thí nghiệm một chút. Tuy rằng ý tưởng này thực thoát tuyền, nhưng so với loại chuyện mèo báo ân thoát ly hiện thực này, còn có thể ở trong phạm vi lý giải của nhân loại.

Mạnh Bạch dừng việc trong tay một lát, xoay người kỳ quái nhìn Mạnh Nghiễn Nam, nói: “Chủ nhân, tôi là đến báo ân.”

Mạnh Bạch trả lời như trước, rồi mới lại bổ thêm một câu: “Không chỉ là việc nhà, mặc kệ là cái gì tôi đều có thể làm.” Đối phương nói thực khẳng định, Mạnh Nghiễn Nam nhìn bóng dáng vây quanh tạp dề kia, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện mới làm được một nửa hôm qua. Cái gì đều có thể làm...Loại thiên nhiên dự hoặc này...Gia khóa này nếu không phải phúc hắc chính là tiểu bạch, không chỉ ngốc còn là thiên nhiên ngốc!

“Cái gì đều có thể làm? Còn là quần gia vạn năng.” Mạnh Nghiễn Nam nhướng mày cười nói một câu rồi quay lại đại sảnh xem TV.

Đợi Mạnh Bạch dọn dẹp xong tất cả, cậu lại đem quần áo phơi khô thu hồi gấp ngay ngắn để vào trong tủ quần áo.

“Không có việc gì làm?” Nhìn thanh niên đứng cạnh mình không biết nên làm cái gì, Mạnh Nghiễn Nam tắt phim truyền hình đứng lên, “Nếu không có việc gì làm, chúng ta xuống lầu đi dạo, dù sao cũng còn sớm.”

“Vâng, chủ nhân.” Đối với đề nghị của Mạnh Nghiễn Nam, Mạnh Bạch vô cùng vui vẻ, tuy rằng là hành vi thực bình thường, nhưng đã muốn tỏ vẻ đối phương đang chậm rãi nhận chính mình.

“Trước nói cái đã, ở bên ngoài đừng gọi tôi là chủ nhân”. Mạnh Nghiễn Nam đổi giày xong, quay đầu dặn dò một tiếng.

“VẬY...GỌI LÀ GÌ?” Mạnh Bạch nhú ngày suy nghĩ.

“Gọi tên đi.” Cửa thang máy nhanh chóng mở ra. Mạnh Nghiễn Nam thấy Mạnh Bạch đi vào liền ấn nút cuối cùng.

Trong khoảng thời gian sau cơm chiều, không ít cư dân gần tiểu khu đều đi ra tản bộ. Quen biết gặp nhau có thể lên tiếng chào hỏi, nhưng phần lớn vẫn giống như người xa lạ, so sánh với hàng xóm bên trong, cái loại cảm giác quen thuộc này đã từ từ phai nhạt rất nhiều.

Dọc theo công viên đi dạo một vòng, lui tới đều là người đi đường đi ra tản bộ, có già có trẻ, có tình nhân trẻ tuổi cũng có một nhà ba người. Chỉ là bọn họ hai nam tử trẻ tuổi đi cùng nhau xem như có chút khác biệt.

Hai người cứ như vậy đi tới, Mạnh Bạch đột nhiên ngừng lại: “Xảy ra chuyện gì?” Mạnh Nghiễn Nam nhìn bức tường thấp phía trước hỏi.

“Đây là Trúc đào?” Mạnh Bạch không nghĩ tới có thể nhìn thấy thứ này.

“Tôi nhớ rõ hình như có độc?” Mạnh Bạch có chút kỳ quái hỏi.

“Thân, lá, hoa đều có độc, có thể phân bố ra một loại chất lỏng màu trắng chứa chất độc.” Mạnh Nghiễn Nam tiếp tục nói: “Bất quá nó có tác dụng tinh lọc giống như sunfua diocid cùng khí Clo, còn có thể hấp thu bụi trong không khí, chỉ cần chú ý một chút, nói tóm lại lợi nhiều hơn hại.”

Mạnh Bạch nghe xong gật gù đầu, sau đó liền không nói gì nữa. Lúc hai người quay về đi ngang tiệm hoa quả, Mạnh Nghiễn Nam đi vào mua một cây mía. Tước hết da chặt thành nhiều đoạn, rồi mới một đường cắn trở về.

“Tôi đi tắm rửa.” Mạnh Nghiễn Nam sau khi vào cửa liền nói một tiếng với Mạnh Bạch rồi trở về phòng ngủ.

Mạnh Bạch đem mía trong tay đặt xuống, mang theo một túi táo khác đi vào phòng bếp rửa sạch.

“Tôi tắm xong rồi, cậu đi tắm đi.” Mạnh Nghiễn Nam không mở cửa chỉ hô lên một câu như vậy.

“Được, tôi biết rồi.” Mạnh Bạch đem táo cắt khối xong liền đi phòng khách. Chờ sau khi cậu đi ra, lại đi phòng khách nhìn, đĩa táo kia vẫn bất động đặt ở kia.

Mạnh Bạch lau khô tóc, liền bưng đĩa mang qua cho Mạnh Nghiễn Nam.

“Cám ơn.” Mạnh Nghiễn Nam tiếp nhận cái đĩa nói tiếng cám ơn. “Cậu chuẩn bị ngủ chưa?”

“Vâng.” Mạnh Bạch gật đầu, nếu người này không cần tăng ca, đêm nay cậu cũng không chuẩn bị xem TV.

Mạnh Nghiễn Nam giơ lên khuôn mặt tuần tú mỉm cười, “Hôn chúc ngủ ngon.” Nói lại hôn một cái rồi mới nói câu ngủ ngon.

“Ngủ ngon, chủ nhân cũng nên đi ngủ sớm một chút.” Mạnh Bạch tận lực khiến cho mình thoát nhìn vẫn bình thường.

Đợi cửa phòng đóng lại, Mạnh Bạch mới tăng tăng thở ra một hơi, loại tình huống này cậu đúng là có chút khó thích ứng. Tuy rằng luôn cảm giác có loại cảm giác chính mình cũng khó nói, nhưng Mạnh Bạch không ngừng làm ám chỉ cho mình, làm cho mình bảo trì tâm trạng bình thường, chuyện cậu phải làm là báo ân.

Mạnh Bạch đi ngủ rất sớm, Mạnh Nghiễn Nam theo thói quen đến nửa đêm mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, Mạnh Nghiễn Nam nằm trên giường thần trí vừa thanh tỉnh đã ngửi được mùi thơm của thức ăn.

Anh bắt đầu sững sốt, sau đó mới nhớ tới nhà mình có thêm một người. Anh đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay quần áo xong mới từ phòng ngủ đi ra.

Lúc này chỗ bàn ăn đã dọn xong chén đĩa, đại khái hôm qua mua nguyên liệu nấu ăn, điểm tâm hôm nay so với sáng hôm qua chỉ có cháo hoa phong phú hơn nhiều.

Mạnh Nghiễn Nam nhìn màu tím trong bát cháo nghi hoặc. “Đây là cháo gì vậy?” anh biết cháo bí đỏ, cháo ngân nhĩ, cháo đậu đỏ đậu xanh, cháo thịt nạc trứng muối, nhưng loại cháo này chưa từng thấy qua,

“Là cháo khoai tím.” Mạnh Bạch đem củ cải xào mang đến trên bàn. “Không phải khoai lang màu vàng mà chúng ta hay ăn, loại khoai tím này tương đối quý một chút, nhưng càng có nhiều dinh dưỡng, nghe nói còn giúp hạ huyết áp.” Mạnh Nghiễn Nam nghe xong ra mồ hôi một chút.

Nấu chín trứng gà, Mạnh Bạch lột hai cái đặt ở trong chén nhỏ, đặt trước mặt Mạnh Nghiễn Nam. “Ăn xong sớm chút đi làm đi.”

Mạnh Nghiễn Nam không nói chuyện, cúi đầu uống một ngụm cháo. Vị ngọt vừa phải, còn có mùi thơm của khoai lang cũng rất ngon. Bữa sáng phong phú hơn cũng ăn không hết bao lâu thời gian, Mạnh Bạch rửa bát đĩa rồi cùng Mạnh Nghiễn Nam ra cửa.

Mạnh Nghiễn Nam lấy xe về, lần này chính mình lái xe đi công ty.

“Cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi?” Mạnh Nghiễn Nam nói như vậy có lẽ thật sự là có lòng tốt.

“Cám ơn, tôi tự đi được rồi.” Mạnh Bạch từ chối.

Mạnh Nghiễn Nam cũng không nói thêm nữa, trực tiếp đi thang máy tới gara dưới tầng hầm lấy xe. Mà Mạnh Bạch lại cố ý chạy đến một trạm ở hướng ngược lại, lên xe công cộng.

3. Chương 3

Những ngày kì quái lại hài hòa này từng ngày từng ngày trôi qua.

Lúc Mạnh Nghiễn Nam nhàm chán ngồi tính ngày, phát hiện hai người bọn họ ở cùng nhau đã không ít ngày. Mà mục đích của đối phương, tuy nói là mèo bảo ân, nhưng nếu anh thực sự tin loại lý do thoái thác này còn không bằng anh đâm đầu chết đi.

Người kia còn giống phiên bản nam của Nàng Tiên Ốc hơn, tên nhóc chăm chỉ kia làm anh đến khi suy xét lại sự tình thì cũng đã muộn, cũng mặc kệ là y có mục đích gì, thời gian qua đi cuối cùng cũng sẽ lộ ra dấu vết.

Mạnh Nghiễn Nam nghĩ thế rồi cầm nón bảo hộ từ văn phòng đi ra, anh muốn đi hiện trường thi công giám sát một chút.

Công trình kiến trúc vẫn đang được thi công, cát xây chất thành đống lớn, cái loại thép khuôn cũng xếp thành chồng, anh tìm người phụ trách yêu cầu cho người đi dọn dẹp gọn gàng một chút.

Dạo quanh khu thi công một vòng, Mạnh Nghiễn Nam theo cổng phía tây đi ra chuẩn bị sang khu nhà mẫu nhìn xem, mới vừa đi ra liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Mạnh Nghiễn Nam định thần nhìn kĩ thì đã không thấy bóng dáng ấy đâu. Hướng phía vừa rồi đi qua, dạo quanh một vòng, vẫn không phát hiện bất cứ tung tích gì.

Chẳng lẽ thật sự là mình hoa mắt nhìn lầm rồi? Mạnh Nghiễn Nam nghĩ, đối phương tay nhỏ chân nhỏ, khả năng chạy trốn là không lớn, ngay cả khi y đối mình có ý đồ gì thì cũng không cần chạy đến công trường thi công.

Ngày hôm đó Mạnh Nghiễn Nam cố ý về nhà sớm, sau khi Mạnh Bạch ấn chuông cửa, anh mở cửa để cậu tiến vào. Quần áo buổi sáng cậu mặc cũng không có chỗ nào không ổn.

“Không phải mỗi ngày cậu đều ở cửa chờ tôi sao, hôm nay làm sao biết tôi đã về?” Mạnh Nghiễn Nam đem đồ ăn cậu đang cầm đưa đến phòng bếp, bên trong có nửa con gà, không biết để làm gà hầm hay gà nướng. Nói đến cũng kì quái, mấy ngày nay Mạnh Nghiễn Nam để cậu ở trong nhà, mà mua đồ ăn này nọ đều là Mạnh Bạch tự nguyện xuất tiền, Mạnh Nghiễn Nam chưa từng cấp cho cậu một phân tiền.

Nhắc tới đây lại nói Mạnh Nghiễn Nam không phải không có tiền, lại càng không phải anh keo kiệt. Mạnh Bạch chưa nói, Mạnh Nghiễn Nam cũng chỉ muốn nhìn một chút cậu đến cùng là có thể làm đến cái trình độ gì thôi. Cơm trưa hẳn ăn tại công ty, mà sáng tối hai bữa đều là Mạnh Bạch làm thức ăn đa dạng, có thức ăn nhà tất nhiên việc gì phải ra nhà hàng, nhưng cứ như vậy kiên trì xuống cũng là số lượng không nhỏ, ngay cả coi như cấp tiền nhà cũng không cần như vậy.

“Tôi cũng không biết anh có ở nhà hay không, chỉ thói quen là sau khi về nhà thì ấn chuông một cái thôi.” Mạnh Bạch cởi gói đồ to ra bắt đầu rửa thức ăn.

Nghĩ đến đối phương mỗi lần ở cửa nhà chờ mình, Mạnh Nghiễn Nam trong lòng cảm thấy mình có chút nhẫn tâm. Phải chăng anh nên cảm thấy may mắn vì gần đây không có tiệc mời xã giao, bạn bè tìm hẳn ra ngoài chơi anh đều từ chối. Anh không có số điện thoại của cậu, bình thường có việc đều không thể liên hệ. Trừ bỏ thời gian cậu cố định về nhà cùng ra ngoài, cái khác thật sự gì cũng không biết.

Không biết cậu vì cái gì mà xuất hiện, nếu ngày mai người bỗng nhiên biến mất, chính mình khó mà tìm được cậu.

Mạnh Nghiễn Nam trở về phòng cầm điện thoại. “Số di động của cậu là bao nhiêu, tôi lưu lại.”

Nghe hẳn bỗng nhiên nói như thế, Mạnh Bạch quay đầu lại trên mặt có chút kinh ngạc: “Tôi không có di động.”

Lần này Mạnh Nghiễn Nam lại không có vẻ gì giật mình. “Ngày mai đi mua một cái đi, mua xong gọi điện cho tôi.” Nói xong anh đem số điện thoại mình đọc một lần. “Nhớ chưa?”

“Vâng, nhớ rồi.” Mạnh Bạch cũng lặp lại một lần, nhớ rất rõ ràng.

Xong chuyện, Mạnh Nghiễn Nam đưa cho cậu một thứ: “Đây là chìa khóa nhà, sau này không cần đứng ở cửa đợi nữa.”

Thấy Mạnh Nghiễn Nam đưa chìa khóa cho mình, Mạnh Bạch mặt đầy kinh hỉ, căn bản không quan tâm tay mình còn dính đầy nước, vui vẻ nhảy dựng lên.

“Chủ nhân, tôi rất vui!” Mạnh Bạch thật sự rất cao hứng, như thế này chứng tỏ mình càng tiến gần hơn một bước, chẳng phải mình đã có chút quan trọng rồi hay sao.

Nhìn Mạnh Bạch lộ ra tươi cười, Mạnh Nghiễn Nam thực sự tin rằng cậu vui vẻ phát ra từ nội tâm. Hẳn vươn tay sờ sờ đầu cậu, bất đồng như dĩ vãng đùa giỡn ái muội, như vậy trấn an cậu mang theo chút quan tâm thân mật mà chính anh cũng không hề phát hiện.

Thời điểm ăn cơm chiều, Mạnh Bạch liền nói nhiều hơn. Tuy rằng cậu nói đều chỉ là những việc vặt vãnh, nhưng như vậy đều có thể nhìn ra lòng cậu tràn đầy vui sướng.

“Ngủ ngon.” Nụ hôn chúc ngủ ngon như thế mỗi ngày đều có, nhưng so với ban đầu không giống nữa. Từ trước là hôn miệng rồi dần hướng lên trên, bây giờ trở thành hôn trán, tựa hồ như biến thành thật thuần khiết, thật tốt đẹp.

Có vài thứ đã thay đổi, nhưng không ai rõ, này thay đổi có ý nghĩa gì.

Bởi vì bên trên phái người đến kiểm tra công tác, nên toàn bộ nhân viên thi công công trình càng trở nên bận rộn.

Đại hội tiểu hội không ngừng nghỉ, người chạy trên công trường số lần càng nhiều hơn. Mấy đồng sự thường nói đùa với nhau, bọn họ bận rộn đến mức chân mỗi, rách giày, làn da đen xám, không biết công ty đối chuyện này có hay không thêm chút bồi thường.

Sau trưa hôm đó, Mạnh Nghiễn Nam đi công trường làm nghiệm thu, người phụ trách đơn vị thi công mang theo anh từ cửa hông đi vào.

Tòa nhà vừa xây được vây lại bởi lưới bảo hộ an toàn màu xanh, sắc xanh vươn tận trời, từ xa nhìn lại giống như nhánh tảo biển ở sâu thẳm dưới đại dương.

“Mạnh đốc công, chỗ lúc trước anh muốn chúng tôi sửa đều chỉnh sửa xong rồi, rác rưởi tôi cũng tìm người dọn dẹp sạch sẽ.” Người phụ trách đơn vị thi công ở một bên báo cáo, hai người vừa đi vừa nói đi xuống chỗ cốp pha, chỗ đó còn có mấy công nhân đang giờ bay trát vữa ra sức làm việc.

“Đợi tôi đi xem đã, rác rưởi tất nhiên phải dọn dẹp sạch sẽ, công trường thi công văn minh, công tác phải làm đúng chỗ. Ông tuýp để bên cổng kia buổi chiều tìm người thanh lý đi.” Mạnh Nghiễn Nam cùng quản lý kia nói chuyện vừa lúc đi đến bên dưới tòa nhà đã giăng lưới bảo hộ kia.

Ngay lúc đó, đằng sau có tiếng người thét chói tai, “Ầm ỳnh” một tiếng, có gì đó từ trên nện xuống đây.

Mạnh Nghiễn Nam căn bản chưa kịp phản ứng, cả người liền bị xô đi, theo quán tính, hai người liền nằm ở vòng ngoài của tấm phòng hộ. Mà quản lý kia vừa rồi nằm phía sau anh, vừa vặn tránh thoát một kiếp.

“Mạnh đốc công, anh không sao chứ?!” Quản lý kia hoang mang rối loạn nhanh chân chạy tới đỡ anh. Mạnh Nghiễn Nam đứng lên vỗ vỗ một thân bụi đất, mặt dù còn kinh hồn bất định, nhưng trước tiên nhớ tới chức trách của mình: “Vừa rồi có chuyện gì vậy? Có công nhân bị thương không?”

“Hình như không có, tôi đi xem tình hình thế nào, Mạnh đốc công, anh thực sự không có việc gì chứ?”

“Tôi không sao, ông đi xem trước đi.” Mạnh Nghiễn Nam nhìn bàn tay chỉ có chút trầy da, rồi mới nheo mắt lại nhìn một người khác: “Vừa rồi cảm ơn cậu.”

“Bất quá... sao cậu lại ở chỗ này?” Mạnh Nghiễn Nam khẩu khí cũng không tốt. “Vừa rồi nguy hiểm như vậy sao cậu lại chạy ra, cậu cũng không suy nghĩ đến an nguy của mình hay sao?”

“Tôi...” Bị người phát hiện Mạnh Bạch có chút ngượng ngùng. “Không có việc gì, mèo có chín cái mạng, anh không cần lo lắng cho tôi. Mặc kệ thế nào, tôi đương nhiên phải cứu anh trước.” Nói xong cậu còn nhếch miệng cười cười.

Mạnh Bạch nói đến đương nhiên, Mạnh Nghiễn Nam trong lòng lại chua xót, khí tức tại ngực hấn tán loạn, có chút tức giận nhưng lại bị cảm xúc táo bạo này của mình làm cho không biết làm sao.

“Cậu đi về trước đi, buổi tối chúng ta cần nói chuyện.” Mạnh Nghiễn Nam nghĩ rằng mình không nên vì chuyện không có gì mà tức giận.

Mạnh Bạch lại tưởng rằng anh là vì chuyện cậu giấu diếm đi làm công tại công trường nên mới tức giận như vậy, sau khi anh xoay người rời đi cậu mới nghĩ lúc về nên làm gì đó ngon một chút cho người kia bớt giận.

Bởi vì công trường phát sinh sự cố, cuộc họp lâm thời triệu tập các đơn vị thi công liền bị hung hăng mắng một trận tới tím mặt mũi. Mạnh Nghiễn Nam biết mình tuy là có chút có quyền, nhưng bên trong không khỏi có ý giận chó đánh mèo, còn vì cái gì mà tức giận. Sau đó anh bình tĩnh tỉnh tể hồi tưởng, liền cảm thấy bất khả tư nghị, ngay chính anh cũng bị đáp án dọa sợ.

Hội nghị kéo dài đến hơn sáu giờ rưỡi chiều, trong oán niệm của vô số người rốt cục giải tán.

Mạnh Nghiễn Nam không về công ty, liền lái xe về thẳng nhà.

Mà lần này cùng trước kia không giống, thời điểm hấn vào nhà trong phòng đã bay ra hương khí. Đó là cánh gà nướng hấn thích nhất, mấy ngày trước Mạnh Bạch không biết dùng lò nướng anh đã tỉ mỉ giải thích một phen.

“Anh về rồi. Tôi vừa nấu cơm xong, rửa tay rồi lại đây ăn đi.” Mạnh Bạch dọn xong bát đĩa rồi ngồi xuống phía đối diện.

Mạnh Nghiễn Nam nhìn một bàn đầy đồ ăn, cậu còn nấu một nồi canh xương hầm, sợ là phải lấy nồi áp suất nấu. Rau muốn cùng rau chân vịt cũng là rau mà mình thích.

Mạch Nghiễn Nam nâng bát, trước mức một chén canh, uống một ngụm, mùi vị cũng không tệ lắm, hẳn không nói chuyện, Mạnh Bạch không biết chiêu này có thành công hay không. “Chủ nhân, tôi...”

“Lúc ăn cơm không được nói chuyện.” Mạnh Nghiễn Nam không nhìn mà chỉ nói một câu như thế.

Thật vất vả chờ ăn xong bữa cơm, Mạnh Bạch dọn dẹp xong bàn ăn rồi lại sô pha ngồi xuống.

Mạch Nghiễn Nam cầm điều khiển từ xa nghĩ muốn tắt TV, nhưng dừng một chút vẫn không nhấn nút, liền đem âm thanh chỉnh nhỏ xuống.

“Nói đi, sao cậu lại ở chỗ đó?” Mạnh Nghiễn Nam nhìn tin tức trên TV hỏi.

“Tôi ở đó làm công.” Mạnh Bạch thế này cũng coi như ăn ngay nói thật. Muốn nói là cậu vừa vặn đi ngang cũng quá giả dối, hơn nữa lúc ấy cậu đội trên đầu chính là nón bảo hộ của đơn vị, nếu đối phương ngay lúc đó muốn tra ra cũng là chuyện rất dễ dàng.

“Chạy đến công trình chỗ tôi làm công?” Có việc làm là không có gì kì quái, nhưng đến chỗ hẳn làm việc là thực sự kì quái.

“Bởi vì tôi không có tiền, cho nên muốn đi làm thôi.” Những chi phí khác không nói, mấy bữa ăn này cũng không phải là đồ từ trên trời rơi xuống.

“Sau đó thì sao?” Mạnh Nghiễn Nam đang đợi cậu giải thích.

“Tôi hy vọng, hy vọng ở gần anh một chút, dù sao đều là công việc, cùng anh làm cùng một công trường đương nhiên là càng tốt.” Tuy rằng làm với xách vừa tương đối vất vả, nhưng thu nhập cũng khả quan, huống chi loại này khổ sở so với trước kia của cậu không tính là gì.

Mạch Nghiễn Nam ngả người về phía sau tựa lên sô pha, anh quay đầu nhìn về phía Mạnh Bạch. Mặt không chút thay đổi nói: “Những hành vi này của cậu đã muốn không thuộc về hành động báo ân rồi! Ít nhất theo ý tôi là không phải!”

“Cậu cố ý tiếp cận tôi như thế, ngay cả công tác cũng phải cùng tôi chung một chỗ. Cậu đây là thích tôi, muốn theo đuổi tôi sao?”

“Tôi... Tôi không phải!” Mạnh Bạch bị lời này dọa sợ, cậu thực sự chỉ coi Mạnh Nghiễn Nam là ân nhân, với cậu mà nói anh là người vô cùng quan trọng của sinh mệnh mình, chưa bao giờ... có loại suy nghĩ ấy!

“Không phải? Cậu không thích tôi?” Mạnh Nghiễn Nam vừa nói, vừa hướng Mạnh Bạch ngồi bên cạnh tới gần. “Cậu làm tất cả mọi chuyện thế này, chẳng lẽ chưa bao giờ hoài nghi, liên tính trước kia cậu đều là lấy mấy chuyện đó báo ân, nhưng buổi chiều nay thì sao, cậu liều mình cứu tôi! Thậm chí cậu còn không nghĩ đến mình sẽ bị làm sao nếu bị rơi trúng!”

“Trong thời gian ngắn ngủi đó cậu chỉ nghĩ đến chạy qua đây tôi thoát ra, cậu không sợ chính mình sẽ bị nguy hiểm!” Mạnh Nghiễn Nam nói, hỏa khí liền bốc lên.

“Tôi...” Mạnh Bạch không biết hẳn vì cái gì mà tức giận như vậy, cậu tưởng rằng vì cậu lừa dối hẳn, chạy đến công trường làm công. Nhưng mà theo như những lời anh vừa nói, anh là tức giận chuyện chiều nay mình cứu anh ta.

Nhưng mà nói như vậy, cậu đây là giúp đỡ cứu với người khác, đối phương không phải là nên cảm tạ sao? Làm sao lần này anh phản ứng khác thường như thế? Mạnh Bạch có chút nghi hoặc mở miệng nói: “Anh vì sao lại tức giận?”

“Tôi đương nhiên tức giận, tôi...” Bộc tức giận của anh cứ như bị kim chọc thủng, lập tức liền tiêu tán.

“Tôi...” qua một lúc sau Mạnh Nghiễn Nam mới mở miệng: “Chỉ vì tôi nghĩ đến cha mẹ của mình thôi.”

“Bọn họ ở đâu?” Mạnh Bạch ngồi ở bên người anh vô cùng dịu ngoan.

“Bọn họ qua đời rồi.” Mạnh Nghiễn Nam ngửa đầu nhìn trần nhà: “Mười năm trước, trong một tai nạn máy bay, cho nên rốt cục cũng không được nhìn thấy họ nữa.”

Mạch Bạch có thể cảm nhận được Mạnh Nghiễn Nam đang bị thương, nhưng cậu không biết làm sao an ủi. Cho nên chỉ có thể đưa người về phía trước, tựa vào người đối phương, nắm chặt tay anh.

Lại qua một lúc lâu sau, khi Mạnh Bạch tưởng rằng anh đã khôi phục lại từ hồi ức bị thương kia, Mạnh Nghiễn Nam thấp giọng nói một câu, thanh âm kia lại nhỏ thật nhỏ: “Cậu cũng muốn để tôi không còn gặp lại cậu sao?”

Trong nháy mắt, nước mắt Mạnh Bạch rơi xuống, cậu dùng thanh âm run rẩy nói: “Tôi sẽ không như vậy đâu.”

4. Chương 4

Cuộc nói chuyện của tối hôm đó giống như một ma chú kéo gần lại khoảng cách giữa Mạnh Bạch và Mạnh Nghiễn Nam, bọn họ giống như tiến thêm một bước lớn trong mối quan hệ của hai người. Nhưng bước đi này lại làm họ không nhìn thấu được vị trí của đối phương trong lòng mình.

Trong lúc làm việc, có đôi khi Mạnh Nghiễn Nam sẽ thất thần phiền não về mối quan hệ giữa hai người.

Mà Mạnh Bạch tương đối đơn giản hơn nhiều, mặc kệ trước kia bọn họ phát sinh cái gì, vị trí đệ nhất của Mạnh Nghiễn Nam trong lòng cậu vẫn là ân nhân, tiếp đến là bằng hữu, hoặc khác nữa là cái gì gì đó, nhưng cậu cảm giác không nên nghĩ nhiều, cho dù có, kia cũng chỉ là vui đùa không đáng để ý. Cho nên cậu vẫn làm việc như trước, trong nhà hay ở công trường đều chu đáo không nhầm lẫn.

Hai người ở chung lâu quan hệ tự nhiên sẽ thân thiết hơn, Mạnh Nghiễn Nam đưa tiền để cậu mua thức ăn. Mạnh Bạch từ chối mấy lần cuối cùng bị Mạnh Nghiễn Nam uy hiếp, nếu không lấy tiền anh sẽ đuổi cậu đi, Mạnh Bạch chỉ có thể không tình nguyện nhận lấy.

Cứ nhiều ngày như thế, sinh hoạt buổi tối của Mạnh Nghiễn Nam liền giống trạng thái một nam nhân tốt gương mẫu, mỗi ngày mặt trời lặn đều trở về nhà.

Đồng sự mời anh vài lần hần cũng chưa đi, lần này là mọi người cường liệt yêu cầu, cuối cùng cũng phải đáp ứng buổi tối đi KTV ca hát, cho nên buổi tối Mạnh Bạch cũng không làm cơm.

Mấy ngày trước Mạnh Nghiễn Nam nhận được tin nhắn từ một dãy số xa lạ, hỏi hần khi nào thì tan tầm về nhà ăn cơm. Mạnh Nghiễn Nam sững sốt một lúc mới phản ứng lại, đây là số điện thoại di động của Mạnh Bạch. Sau khi về nhà nhìn đến ‘cục’ điện thoại như cục gạch chỉ đáng 200 đồng kia, Mạnh Nghiễn Nam hoàn toàn không biết nên nói cái gì bây giờ. Mơ hồ cảm giác tâm tình hoàn toàn bị phá hỏng, Mạnh Nghiễn Nam bị suy nghĩ của mình làm cho .

Nhắn tin cho Mạnh Bạch nói là tối nay không về ăn cơm, Mạnh Bạch rất nhanh trả lời lại: “Anh có việc bận thì cứ đi đi, buổi tối tôi tự giải quyết được rồi, không cần lo lắng.”

Mạnh Nghiễn Nam chợt nghĩ: tôi có lo lắng gì đâu, nhưng suy nghĩ lại, lại nhắn tin cho Mạnh Bạch: “Buổi tối cùng đồng sự đi KTV, cậu cũng đến đây đi.”

Lần này tin nhắn không có đáp lại ngay, qua gần mười phút, lúc Mạnh Nghiễn Nam đang đánh văn bản thì tiếng chuông di động mới vang lên một chữ “Được”, rất ngắn gọn.

Đi KTV đã quyết định xong, nhưng ăn tối ở đâu vẫn chưa chọn được.

Có người ngược lại nhanh nhẹn gọi vài cuộc điện thoại liền quyết định: “Cơm chiều chúng ta cùng đi Lam Nguyệt Loan đi, ăn rồi mới có khí lực mà hát hò chứ.”

“Công công, nhi tử của ngài cũng nên mời khách phải không?” Tiểu Bàn Tử trêu một nam nhân mặt đen gầy.

“Tôi không có loại con dâu như cậu đâu.” Cung Sán lại gần Hạng Minh hỏi: “Là ai mời khách?”

“Là Thạch Tài. Thêm Tiểu Lưu cùng vài người nữa vừa đứng một bàn.” Hạng Minh đứng lên cung tay: “Cha, việc này hài nhi sắp xếp thế có ổn thỏa không?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Cung Sán thẳng eo phun ra một câu.

“Tôi nói hai người các cậu thế nhưng cũng thật sự chiếm tiện nghi của người ta, một người họ Cung, một họ Hạng, này xưng hô công công cùng tướng công kêu trước mặt bao người không thấy mất tự nhiên sao?” Tiểu Bàn Tử vì thế cảm thấy vô cùng cảm khái, này là có người gọi điện thoại bảo bọn hắn chỉ phí buổi tối nay có người chi trả, loại chiếm tiện nghi kiểu này quả nhiên cũng là di truyền từ gia tộc, thỉnh không cần trách tội.

Mạnh Nghiễn Nam tự mình rót ly nước: “Hiện tại cậu nên cảm thấy may mắn vì Lão không có ở đây, nếu không cậu phải trực tiếp gọi Lão công rồi.”

“Nói đến chuyện này cũng thật buồn cười.” Tướng Minh ngoác miệng cười nói: “Lúc trước có người đến tìm Ngô quản lý, hắn hỏi tôi Ngô Công* có đây không? Lúc ấy tôi sững sốt một lúc, sao lại tới đây tìm Ngô công là sao, hóa ra là tìm Ngô Hà, cười chết tôi luôn.”

* Ngô công : con rết

“Cậu còn cười lớn tiếng như vậy, cô ấy cũng sắp đến đây rồi.” Quả nhiên lời vừa nói xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng giày cao gót nữ, tiếp đó cửa phòng mở ra: “Đều ở đây à, đi nhanh đi.”

Ngô Hà là đồng nghiệp nữ hiếm có khó tìm ở bộ phận công trình bọn họ.

Đi Lam Nguyệt Loan có 3 xe, Ngô Hà định ngồi ở ghế phó lái của xe Mạnh Nghiễn Nam, nhưng vừa mở cửa xe liền bị cự tuyệt: “Tôi còn đón một người nữa, Ngô quản lý ngồi chung xe với Cung Sán đi.”

Ngô Hà liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người lên xe khác ngồi.

Lúc này ghế sau Mạnh Nghiễn Nam đang ngồi hai người. Máu bà tám của Tiểu Bàn Tử Trương Ôn nổi lên nên mở miệng nói: “Mạnh tổng muốn đi đón ai vậy? Đem Ngô quản lý đáng yêu của chúng ta quăng sang một bên.”

“Chuyện này mà cậu cũng không biết, ghế phó lái của Mạnh tổng nhà chúng ta không phải ai cũng ngồi được nhé.” Hạ Minh ở một bên đáp lời thật hào hứng.

“À há? Vậy cậu có may mắn ngồi qua chưa?” Trương Ôn cười hỏi.

“Tôi hả?” Hạ Minh có chút rối rắm, không biết nên nói là từng ngồi hay chưa từng ngồi nữa.

“Nếu hai người thích, tôi đổi chỗ cho hai người ngồi phía trước.” Đùa giỡn bất quá gì cũng có thể, nhưng đùa giỡn lên đầu Mạnh Nghiễn Nam y thì không vui rồi, tuy rằng hai người này không có ác ý gì, nhưng anh cũng không phải người cho mọi người dùng giải trí.

“Chúng ta đi đón ai vậy?”

“Rất gần thôi, lập tức đến liền.” Xe quẹo qua, chạy đến phía khác của công trường, từ rất xa Mạnh Nghiễn Nam liền nhìn thấy Mạnh Bạch đã thay quần áo đứng ở cổng lớn.

“Lên xe đi.” Mạnh Nghiễn Nam đậu xe gần chỗ cậu.

Mạnh Bạch thấy là hắn liền mỉm cười, đi đến bên xe thấy ghế sau đã có hai người ngồi, liền mở cửa trước ngồi lên ghế phó lái.

“Vị này là ai, Tiểu Mạnh anh cũng không giới thiệu người ta, làm sao xưng hô với người ta đây.” Trương Ôn nhìn tên nhóc phía trước bộ dạng vô cùng thuận mắt.

“Mạnh Bạch. Họ hàng thân thích của tôi.” Nếu là một họ, như vậy tất nhiên dễ giới thiệu. Rồi anh mới giới thiệu cho Mạnh Bạch hai vị đồng sự phía sau.

“Nguyên lai là em họ, sao trước kia chưa từng thấy cậu?” Hạng Minh là người có tố chất tám tiềm năng, mặc kệ chuyện gì hắn cũng đều có thể đáp trôi chảy.

“Trước kia tôi không ở nơi này, mới chuyển đến đây không lâu.” Mạnh Bạch nghĩ bọn họ không chừng đã gặp cậu ở công trường, chỉ là mình như vậy đối phương khẳng định không nhớ rõ.

“Ra là vậy, nếu đã đến đây thì để anh cậu dẫn cậu ra ngoài chơi đi.” Hạng Minh tiếp tục hỏi: “Mạnh Bạch đúng không, mấy tuổi rồi, tốt nghiệp chưa, học chuyên về cái gì?”

Mạnh Nghiễn Nam tuy rằng không thích Hạng Minh nhiều chuyện, nhưng bây giờ lại thấy có chút may mắn, sự tình này anh cũng không tiện hỏi, ngược lại là Hạng Minh giúp mình điều tra ra.

“Tôi năm nay 22 tuổi, vừa tốt nghiệp.” Mạnh Bạch tuyển mấy vấn đề trả lời.

“Tốt nghiệp đại học gì? Có bạn gái chưa?” Lời này hỏi quả nhiên liền hướng sâu hơn một chút.

“Tôi, tôi còn nhỏ, không có bạn gái.” Mạnh Bạch nói như thế dường như lại có chút xấu hổ.

“Người ta vừa mới tốt nghiệp, cậu hỏi đông hỏi tây như thế để làm gì, muốn giới thiệu đối tượng cho hần sao?” Trương Ôn nhìn ra đối phương không được tự nhiên đáp lời nên giúp giải vây.

“Tôi giới thiệu đối tượng cho hần thì cậu ghen tị sao?” Hạ Minh biết Trương Ôn không có bạn gái nên cố ý nói như thế.

“Cậu có bản lĩnh thì đem chính mình giới thiệu cho hần đi, không thì tôi thực sự không ghen tị đâu!” Trương Ôn nói lời này là hần vui đùa, nhưng Hạ Minh lại bày ra bộ dáng như bị kinh hách: “Nguyên lai, nguyên lai cậu đối với tôi có tâm tư như vậy. Tôi muốn đi tìm cha mình.”

“Nên đi tìm cha cậu, để hần chuẩn bị tốt đồ cưới” Mạnh Nghiễn Nam đáp một câu, đánh tay lái tìm chỗ đỗ xe.

Hạng Minh không nói chuyện, cho đến khi xe dừng hần, hần nhìn đến trước cổng khách sạn Cung Sán đang đứng chờ liền chạy qua: “Cha, người mau cấp hài nhi mua sính lễ, ta muốn đến nhà Tiểu Bàn tử cầu hôn, nghĩ đến hần nhiều ngày gọi con tướng công, đối với công công người cũng coi như hiếu kính, con nên cấp người ta một cái công đạo.”

May mà vị trí của Lam Nguyệt Loan tương đối khuất, lúc này tuy bên ngoài đỗ không ít xe nhưng không có mấy người, không thì mặt mũi đều phải mất hết.

“Cung Sán, đem người mang vào đi!” Ngô quản lý vừa mới ra khỏi xe liền nghe thấy thế mặt mày đều biến trắng, bình thường ở văn phòng nháo liền không tính, giờ chạy đến đây còn muốn rối rắm. Hạng Minh chính là loại người làm người ta muốn lộn cả tiết lên.

Mạnh Bạch đi theo phía sau Mạnh Nghiễn Nam, một bộ dáng thực ngoan ngoãn, mọi người nhìn người mà Mạnh Nghiễn Nam mang đến liền cười chào hỏi.

Phòng đặt trước là phòng sang trọng trên lầu hai, mười mấy người ngồi vào bàn lại vừa vặn đủ.

“Trương quản lý, Mạnh quản lý, Cung công, Hạng công,...” Tiểu Lưu tiếp đón một đám người, cho đến khi mọi người an vị mới gọi phục vụ mang đồ ăn ra. Tiếp đến mang ra loại rượu Ngũ Lương 42 độ đã chuẩn bị sẵn.

Bắt quá mọi người đều nghĩ ăn xong sẽ đi KTV hát nên cũng uống ít một chút.

Mạnh Bạch không uống rượu, nhưng người mời rượu là người phương bắc vô cùng hào sảng, biết là người Mạnh quản lý mang đến, lời kéo muốn cho hần uống một ly, cuối cùng Mạnh Bạch bất đắc dĩ cau mày uống một chén nhỏ. Rất nhanh khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu liền đỏ bừng. Lúc này mọi người nhìn liền biết cậu thực sự không biết uống rượu, một bàn người liền cười nói cậu hào khí, này mới thực sự là nam nhân.

So sánh với Mạnh Bạch, Mạnh Nghiễn Nam là quen với tiệc rượu xã giao. Nhưng thật ra có bữa nếu có thể không uống liền không uống, cho nên đẩy đưa mãi anh vẫn uống hai ba chén rượu.

Chuyện công chuyện tư, chuyện thiên hạ đại sự, thượng vàng hạ cám gì đều chém gió đến hưng phấn được, thẳng đến khi ăn xong, mọi người mới đứng lên hướng KTV thẳng tiến.

5. Chương 5

Sau khi uống rượu xong không thể lái xe, Mạnh Nghiễn Nam để Hạng Minh thay hẳn lái xe, Tiểu Bàn Tử ngồi ở ghế phó lái.

Trương Ôn cài dây an toàn xong, cười nói: “Lúc trước nói ghế phó lái này quý giá, không thể ngồi, giờ tôi đang ngồi trên đây nè.”

“Tất nhiên rồi, cậu là vợ tương lai của tôi, tự nhiên là thân thể ngàn vàng, rất quý giá ha.” Hạng Minh đánh xe lùi lại, một lòng trên chọc hẳn.

“Cậu không bóp chết tôi vài câu trong lòng liền không thoải mái phải không, tập trung lái xe cho tôi!”

Hai người ngồi phía trước hăng say cãi nhau, hai người đằng sau lại không nói một câu.

Ánh đèn đường vụt qua suốt quãng đường, ánh trên mặt người có vẻ âm tình bất định (==...). Mạnh Bạch có chút choáng váng, cậu nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ, có chút hoang mang, giơ mắt nhìn thấy người nào đó đang ngồi bên cạnh, ngay lập tức liền cảm thấy an tâm.

Xe đi không bao lâu thì đến nơi, người tốp năm tốp ba rất nhanh đã đến đông đủ.

Hàng ghế trong phòng lớn, Mạnh Bạch ngồi bên cạnh Mạnh Nghiễn Nam ở trong góc. Hạng Minh như người cuồng KTV, đoạt lấy Microphone, chuyên tâm gào rú vào micrô khiến người muốn nện cho một trận.

Trong KTV chủ yếu là mấy người kia hát, Mạnh Nghiễn Nam không hứng thú, dựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Ôn thấy tên Hạng Minh này quá mức kiêu ngạo, đẩy đẩy Mạnh Nghiễn Nam, muốn hẳn lên hát để tiêu diệt nhuệ khí của đối phương, bất đắc dĩ, người này lại không có chút hứng thú, gặp biến không động, Trương Ôn lại quay sang lôi kéo Mạnh Bạch.

“Tiểu Mạnh này, đã đến đây thì hát hai bài đi, không thể uống công đến có phải không?”

Mạnh Bạch thấy Trương Ôn điểm danh mình, vội vàng từ chối: “Tôi không hát được đâu, các anh cứ hát đi.”

“Tôi giúp cậu chọn bài, không cần mắc cỡ làm gì.” Trương Ôn không để ý đối phương từ chối, chạy lên chọn bài.

Mạnh Bạch nhìn mọi người một phòng nhiệt tình tăng vọt có chút không quen, nhìn Mạnh Nghiễn Nam đang ngủ bên cạnh, lặng lẽ đứng dậy đi ra cửa.

Lúc trước uống chút rượu, sau đó cậu lại uống thêm mấy chén trà giải rượu, nên giờ muốn đi WC.

Đứng trước cửa ngoài hành lang, nghe trong phòng truyền ra tiếng rống...khụ, tiếng hát, Mạnh Bạch thật có chút không rõ cái loại hoạt động giải trí này “giải trí” ở chỗ nào. (ta cũng không thích đi hát karaoke, thực ồ...)

Tìm phục vụ hỏi vị trí toilet, Mạnh Bạch đi vào không bao lâu liền đi ra. Vì cậu đi vài bước mới chợt nhớ ra lúc này mình quên xem số phòng rồi. Không có thói quen dùng di động, cho nên cũng không mang ra. Mạnh Bạch có chút do dự, chuẩn bị đi tìm phục vụ nhờ giúp đỡ.

Đúng lúc có một phục vụ bê một kết bia đi tới, Mạnh Bạch vội vàng đi tới nói rõ tình huống, đối phương bảo cậu đợi một chút, lập tức mở cửa phòng KTV bên cạnh mang bia vào.

Tình huống bên trong Mạnh Bạch không cần nhìn, đa số là cảnh tượng người đang hò hét.

Mà lúc này cậu đứng ở cửa, đèn hành lang chiếu trên dáng người cao gầy, ánh mắt ôn hòa lại mang theo tia phiến não như có như không.

Trong phòng, trừ bỏ màn hình đang phát ca khúc, những người khác đều bao phủ trong bóng đêm, cho nên khi mở cửa phòng, người bên trong có thể thấy rõ ràng bộ dáng của Mạnh Bạch.

“Mạnh Bạch!” Chỉ nghe thấy một tiếng quát, cửa bị đẩy mạnh ra.

Một cô gái quần áo hỗn độn vọt ra, hung hăng tát Mạnh Bạch.

Người trong phòng sững sốt, đến khi phản ứng lại, cô gái kia đứng trước mặt Mạnh Bạch quyền đấm cước đá. “Không biết xấu hổ, sao còn dám xuất hiện trước mặt tôi! Sao không chết đi!”

“Tôn Thanh, cô làm gì vậy!” Bạn cùng phòng vội chạy đến giữ chặt cô lại.

“Buông ra! Các người đừng cản tôi!” Tôn Thanh tức giận, ai tới ngăn cô đều bị cản một phát.

Tuy Tôn Thanh cực lực phản kháng, nhưng vẫn chỉ là một cô gái, không thể bằng sức của đàn ông, ba bạn nam cùng phòng chạy tới kéo cô ra.

Người đi ngang đứng lại xem kịch vui mang vẻ mặt châm biếm cũng tản ra, chỉ còn lại mỗi vị phục vụ vừa này, hấn đỡ Mạnh Bạch dậy. “Tiên sinh, ngài không sao chứ? Có cần giúp gì không?”

Mạnh Bạch lau vết máu trên khóe miệng, “Khụ khụ, không có gì. Tôi không sao.” Nói xong cậu lại hỏi: “Cửa ra ở đâu?”

Phục vụ viên chỉ hướng cho cậu. “Cảm ơn.” Mạnh Bạch xoa bả vai, đứng dậy đi ra ngoài. Bộ dạng cậu hiện tại không có khả năng quay lại phòng của mọi người.

Mạnh Nghiễn Nam thực mệt mỏi, hấn nhắm mắt nhưng không có ngủ, hấn biết Trương Ôn gọi mình lên hát, cũng biết Mạnh Bạch đi ra ngoài.

Lúc đó mọi chuyện vẫn bình thường, hấn chỉ không muốn động dậy, tới khi Trương Ôn gọi Mạnh Bạch lên hát, tìm hoài cũng không thấy người đâu. Không lẽ bỏ của chạy lấy người rồi?!

“Mạnh Nghiễn Nam, mau dậy đi, em họ của anh đâu mất tiêu rồi, sao lại không thấy!”

“Tôi thấy cậu ta đi ra ngoài, chắc là đi WC. Đều là người lớn, sao phải sợ cậu ấy đi lạc.” Hạng Minh cuối cùng cũng buông Microphone, cầm ly nước uống.

Mạnh Nghiễn Nam mở mắt ngồi thẳng dậy, “Cậu ta ra ngoài bao lâu rồi?”

Hạng Minh buông ly xuống, nghĩ. “Chắc là được một lúc rồi, từ lúc tôi hát “Yêu chỉ một từ” đến “Vong tình thủy”, cùng lắm khoảng hai mươi phút đi.” Nói thế nào cũng thấy có gì đó không đúng. (ta chém tên bài hát à nha. Bài thứ nhất là “Yêu liền một chữ”, bài thứ hai giữ nguyên tên...)

Mạnh Nghiễn Nam đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài, tới WC tất nhiên không tìm thấy người. Hỏi vài người cũng không ai biết, cuối cùng tìm được nhân viên phục vụ, lại đứng là người đưa bia lúc trước.

Nghe Mạnh Nghiễn Nam miêu tả, phục vụ kia đã khẳng định người hấn đang tìm là vị khách vừa rồi bị đánh. Xem ra hai người quen nhau, hấn cũng không giấu diếm mà kể hết chuyện xảy ra lúc trước.

Mạnh Nghiễn Nam nghe xong nhú mày, hấn làm sao tưởng tượng được chỉ trong khoảng thời gian hấn không bên cạnh, Mạnh Bạch lại gặp chuyện như thế. “Cô gái kia ở phòng nào?”

Phục vụ hơi sững sốt, vị này sẽ không phải là tới đó gây sự chứ? Nếu lại có cảnh đánh nhau náo loạn như lúc này..... Nghĩ vậy, hấn có chút chần chờ.

“Tôi sẽ không gây chuyện gì đâu, chỉ muốn hỏi rõ ràng thôi.” Như nhận ra lo lắng của nhân viên phục vụ, Mạnh Nghiễn Nam cam đoan.

Nghe Mạnh Nghiễn Nam nói thế, đối phương như được uống thuốc an thần, yên tâm nhận tiền bo, đưa Mạnh Nghiễn Nam tới phòng của cô gái kia.

Đến cửa, vừa đẩy ra đã thấy phòng trống không, không còn ai ở đây nữa.

“Tiên sinh, việc này...” Nhân viên phục vụ có chút khó xử, nghĩ rằng tiền bo vừa rồi phải trả lại.

“Được rồi.” Mạnh Nghiễn Nam không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tuy thời gian biết Mạnh Bạch cũng không lâu, nhưng ở chung một thời gian, Mạnh Nghiễn Nam đã quen với việc có người như vậy ở cạnh.

Cho nên khi hắn về nhà, không nhìn thấy bóng dáng người kia, trong lòng có chút mất mát, trong đó lại càng nhiều phần nộ. Không thể miêu tả rõ ràng được, cảm giác trong lòng thực buồn bực.

Gọi điện suốt một đường từ KTV về nhà, liên tục hơn mười cuộc không có người nhắc máy. Cuối cùng Mạnh Nghiễn Nam nhìn thấy trên số pha trong phòng khách, di động không ngừng rung lên.

Mạnh Nghiễn Nam nháy mắt có cảm giác bị đùa giỡn, bị lừa gạt, hắn có loại xúc động muốn đập nát di động trong tay, nhưng lý trí vẫn ức chế loại cảm xúc này.

Mạnh Nghiễn Nam phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về Mạnh Bạch, nếu đối phương muốn một mình đoạn tuyệt quan hệ với hắn, hắn cơ hồ sẽ không có bất cứ cách nào để tìm người kia. Nhưng hắn cũng hiểu..... Mạnh Nghiễn Nam nghĩ, có phải hay không sẽ không còn được gặp lại người nọ nữa?

Người từng ở bên hắn, liều mạng bảo vệ hắn, nói với hắn “Tôi sẽ không rời đi”, sẽ không khiến hắn không nhìn thấy, sẽ không khiến hắn lo lắng.

Mạnh Nghiễn Nam khước miệng đột nhiên cong lên, nếu không muốn lưu lại, thì cứ đi đi, cái gọi là ân cứu mạng kia cũng đã sớm báo. Bọn họ vốn là hai người xa lạ, cũng không có quan hệ gì với nhau, thói đời còn có người mãi mãi ở bên cạnh một người xa lạ khác sao? Mà bọn họ thậm chí chẳng có quan hệ gì.

Cầm điện thoại bỏ vào ngăn kéo, Mạnh Nghiễn Nam vào phòng vệ sinh tắm rửa, hắn cảm giác việc cần lo lắng bây giờ, là bữa sáng ngày mai.

Mạnh Bạch rời đi khoảng một tuần, trừ bỏ Hạng Minh hỏi hắn em họ đâu, Mạnh Nghiễn Nam nói một câu về nhà, những cái khác hoàn toàn giống như chưa từng tồn tại.

Cho nên, ngày đó khi Mạnh Nghiễn Nam nửa đêm trở về nhà thấy phòng khách còn sáng, hắn ngay lập tức chạy vào, nhưng cũng khôi phục nguyên trạng trong nháy mắt, giống như mọi ngày, vào phòng đánh răng tắm rửa.

Mạnh Bạch lắc lư qua lại trước mặt hắn hai vòng, đều bị Mạnh Nghiễn Nam trực tiếp lơ đi.

Mạnh Bạch không phải tên ngốc, hắn biết đối phương đang tức giận. Hắn cũng biết đột nhiên biến mất là chính mình không đúng, cho nên hắn càng thêm nhu thuận ngoan ngoãn ghê gớm.

“Chủ nhân, xin đừng tức giận nữa, tôi biết sai rồi.” Mạnh Bạch mặc cái áo ngủ rộng thùng thình, đứng bên giường cầu xin Mạnh Nghiễn Nam tha thứ.

Mạnh Nghiễn Nam không để ý tới cậu, quay sang bên kia ngủ.

Phòng ngủ tối đen, Mạnh Nghiễn Nam nằm trên giường, Mạnh Bạch đứng một bên, hai người cái gì cũng không nói. Dần dần như có tiếng mèo kêu bình thường, khóc vang lên.

“Ô ô.....” Mạnh Bạch khóc thật đáng thương, từng giọt từng giọt rơi xuống, Mạnh Nghiễn Nam cũng không thể tiếp tục ngó lơ, hắn nghĩ muốn giáo huấn một trận. Khiến cậu hiểu được, nhà này không phải muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Ngồi thẳng người dậy, ngọn đèn chói mắt lập tức sáng lên. “Đừng khóc nữa.” Mạnh Nghiễn Nam đưa tới hộp khăn giấy. “Biết mình sai chưa?”

“Chủ nhân, là tôi không đúng.” Mạnh Bạch lau khô nước mắt, không để mình lại khóc ra tiếng.

“Sao cậu lại khóc? Thấy thương tâm, ủy khuất sao?” Mạnh Nghiễn Nam nhìn Mạnh Bạch đột nhiên hỏi: “Đối với cậu, tôi là gì?”

“Là ân nhân, chủ nhân?” Đó là lời nói trong lòng cậu.

“Ai cũng có thể?” Mạnh Nghiễn Nam nói.

“Ngài có ân với tôi, cho nên.....” Mạnh Bạch có chút mơ hồ hiểu được, nhưng cũng không quá rõ ràng.

“Nếu là người khác, chỉ cần có ân với cậu, cậu đều sẽ đối với bọn họ như thế?” Mạnh Nghiễn Nam nói xong, kéo Mạnh Bạch đặt dưới thân. “Tôi muốn giữa chúng ta còn có loại quan hệ khác.”

Nháy mắt Mạnh Nghiễn Nam nói ra những lời này, mặt Mạnh Bạch đều trắng, Mạnh Nghiễn Nam có thể cảm nhận rõ ràng đối phương đang run rẩy. Ra là tự mình đa tình, người này vốn cảm thấy chán ghét, nhưng không có biện pháp cự tuyệt.

“Ân cứu mạng cậu đã trả xong, nếu có thể, mời đi ra khỏi nhà tôi ngay.” Mạnh Nghiễn Nam đứng lên, hẳn hiểu rõ chính mình muốn gì, cũng biết con đường mà mình lựa chọn đi có bao nhiêu gian nan!

6. Chương 6

Mạnh Nghiễn Nam muốn đuổi cậu đi, thật sự không cần cậu nữa. Mạnh Bạch lập tức hoảng hốt, cậu nhanh chóng nắm góc áo đối phương đỏ mặt rống lớn nói: “Tôi có thể! Mặc kệ là cái gì tôi đều có thể làm.”

“Vậy cậu vì cái gì nguyện ý? Chỉ là muốn báo ân sao?” Mạnh Nghiễn Nam đứng dậy rút cho hai người ly nước.

Mạnh Bạch ngồi ở ghế sofa trong phòng ngủ, cậu ít nhiều gì cũng có thể đoán được ý nghĩ của Mạnh Nghiễn Nam, cảm thấy có chút không được tự tin, thậm chí khiếp đảm. Cậu hơi hơi há miệng thở dốc, vẫn không nói được gì.

“Có gì thì cứ nói rõ ràng đi, cậu muốn cứ như thế này mãi sao?” Mạnh Nghiễn Nam thích rõ ràng, có thể do dự một chút, nhưng thời điểm quyết đoán tuyệt đối sẽ không do dự.

“Anh thích tôi sao?” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Đúng vậy.” Mạnh Nghiễn Nam thừa nhận.

Mạnh Bạch đỏ mặt, mặc kệ lúc trước chuẩn bị tâm lý bao nhiêu, đáp án này nháy mắt vẫn làm tim cậu đập mạnh. “vậy, vậy.....” Mạnh Bạch cơ hồ không tìm thấy âm thanh của chính mình. “Anh muốn cái gì?”

“Cậu nghĩ sao?” Loại chuyện này còn cần phải hỏi sao.

“Muốn, tôi cũng thích anh sao?” Nếu lại trốn tránh cũng không phải biện pháp.

“Vậy cậu có thích tôi không?” Làm một người theo đuổi, hành vi thẳng thắn như Mạnh Nghiễn Nam thật đúng là hiếm có.

“Tôi, không biết.”

“Cậu đang sợ sao?” Mạnh Nghiễn Nam nhìn Mạnh Bạch cúi đầu im lặng, nói tiếp: “Không biết chuyện này là gì, không hiểu điều mình lựa chọn là đúng hay sai, nên mới cảm thấy sợ hãi, cảm giác chính mình không thể gánh vác được hậu quả.”

Mạnh Bạch mạnh ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc vì cái gì đối phương biết ý nghĩ của chính mình.

“Cảm thấy rất kỳ quái, vì sao tôi lại biết cậu đang nghĩ gì đúng không?!” Mạnh Nghiễn Nam khẽ mỉm cười sờ sờ tóc đối phương. “Bởi vì tôi cũng giống như cậu, cũng có cảm giác sợ hãi.”

Trong một tuần Mạnh Bạch rời đi, Mạnh Nghiễn Nam không thể tin được hành động của chính mình là đi tìm bác sĩ tâm lý.

Đây là lần lần thứ ba lần đi gặp bác sĩ. Lần đầu tiên là thời điểm cha mẹ hắn qua đời, lần thứ hai là hắn phát hiện chính mình không thể yêu thương người khác, lần thứ ba là cảm giác chính mình người thích một người.

“Sự việc lần này thực thần kỳ.” Bác sĩ đẩy đẩy mắt kính, cũng có chút bất khả tư nghị. “Người kia làm sao phá vỡ được tảng băng ngàn năm trong lòng cậu vậy?”

Mạnh Nghiễn Nam đột nhiên nở nụ cười, nói: “Em ấy là ân nhân cứu mạng của tôi.”

“Cho nên..... cậu tin tưởng có tình cảm đồng sinh cộng tử?”

“Có lẽ thế.” Loại chuyện tình cảm có đôi khi không thể nói rõ ràng được.

“Đó là người như thế nào?” Đường như bác sĩ cũng biết là bệnh nhân rất muốn cùng người khác chia sẻ niềm vui của chính mình.

“Một người biếng nhác, nhu thuận, chộc người yêu thích. Thật giống như một chú mèo con.”

“Biếng nhác, ưu nhả?” Bác sĩ rất phối hợp cho ra tưởng tượng.

“Không, không giống, chỉ là vô cùng đáng yêu thôi.”

“Như vậy sao.” Bác sĩ trầm mặc, cười nói: “Có câu ngạn ngữ rất hay thế này, ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’. Cho nên mới nói, người mình yêu dù người ấy có bộ dạng thế nào thì vẫn vô cùng đáng yêu đúng không”

“Như vậy chúc mừng cậu, lúc nào cưới nhớ mời tôi uống chén rượu mừng.”

“Không phải tôi không muốn, chỉ là hiện tại, em ấy biến mất rồi.” Cho nên hẳn cần đưa ra lựa chọn.

“Mất tích? Có đi tìm chưa?” Hiện tại xã hội này muốn hoàn toàn biến mất là rất khó, đồng thời cũng là một sự kiện thực dễ dàng.

“Tôi không có đi tìm.” Mạnh Nghiễn Nam trả lời thực ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng bác sĩ cũng hiểu, đây có lẽ chính là nguyên nhân đối phương đến đây tìm ông: “Vây vì sao cậu không đi tìm?”

“Có được là hạnh phúc của tôi. Không được, đó là mệnh của chính mình”. Mạnh Nghiễn Nam trả lời rất đơn giản.

“Đó là cảm giác thật của cậu?” Mỗi người đối đãi với sự vật đều có cái nhìn không giống nhau, nhưng có đôi khi có lẽ chỉ là lấy cớ mà thôi.

“Chỉ cần cố gắng, vốn không có cái gì không chiếm được.” Mạnh Nghiễn Nam đột nhiên lại sửa miệng.

“Đây là hai quan điểm hoàn toàn bất đồng, một loại gọi là kiên trì, một cái khác là mặc kệ tùy ý. Mà tôi cảm thấy việc này cũng không mâu thuẫn.” Mạnh Nghiễn Nam nói: “Nếu thật tâm muốn tự nhiên sẽ cố gắng kiên trì, nếu không để ý nhiều liền sẽ mặc kệ. Bởi vì loại thứ nhất quá mức phiền phức, rất nhiều người đều sẽ lựa chọn thứ hai.”

“Như vậy cậu lựa chọn loại thứ hai?” Bác sĩ cho ra đáp án, “Chỉ là thích, cho nên cũng không mấy quan trọng, có thể buông tay?”

“Mạnh Nghiễn Nam, tôi từng nói với cậu, cậu không có cách nào dùng chân tâm yêu thương người khác, nguyên nhân không chỉ ở những người đó, chính bản thân cậu cũng có vấn đề.”

“Cậu phải biết, tình yêu xuất phát từ rung động của hai người, đó là vấn đề song phương, không thể đổ lỗi cho một phía.”

“Nhưng một mình tôi cũng không thể đưa ra quyết định.” Mạnh Nghiễn Nam nói, hiện tại đây là vấn đề phức tạp khiến hẳn phiền lòng.

“Như vậy đi tìm người kia, cả hai hãy cùng đưa ra lựa chọn. Đó là người cậu thích, không phải người khác. Cho nên muốn học được tin tưởng, tín nhiệm đối phương mới gọi là yêu.” Giống như sa mạc hoang vu cần có ốc đảo để thanh lọc.

“Cậu cảm thấy mình là người thành công sao? Có nhà có xe, có địa vị cao, tướng mạo đẹp, đây là điều kiện rất nhiều người tha thiết ước mơ.”

“Như vậy điều kiện muốn cho người yêu thương cậu, kỳ thật cũng không phải chuyện khó khăn. Nhưng mà, cậu nói cậu không có biện pháp yêu thương những người khác. Bởi vì cậu cảm giác bọn họ nông cạn, hời hợt, những người đó chỉ nhìn mặt ngoài, vì lợi ích mới ở bên cạnh cậu?”

Mạnh Nghiễn Nam suy nghĩ nói: “Mỗi người đều có bản khoản như vậy, cũng không phải chỉ có tôi nghĩ như thế.”

“Cho nên đây căn bản không phải nguyên nhân. Nguyên nhân chính là bởi vì cậu sợ hãi.”

“Tôi sợ hãi sao?! Đùa!” Lần đầu tiên có người nói hần như thế.

“Đúng vậy, cậu sợ hãi. Vô dục vô cầu, mới sẽ không nhận lấy tổn thương. Nếu cậu không cần đối phương, cần bản sẽ không để ý người nọ là vì cái gì tới gần cậu. Tiền tài bất quá là vật ngoài thân, cậu có năng lực tự nhiên có thể lại kiếm trở về.”

“Cậu cảm thấy cái gì là dừng cảm?” Bác sĩ sau khi hỏi, cười trả lời: “Là có trở ngại phía trước vẫn không cúi đầu, là gặp được khó khăn vẫn vượt qua, là dám gánh vác trách nhiệm, là dừng cảm nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình, không sợ tổn thương.”

“Cảm thấy sẽ không thành công, ngay từ đầu liền buông tha; Cảm thấy không chiếm được hạnh phúc, cho nên ngay từ đầu nguyện ý không ném thử. Nếu là như thế này, ngay từ đầu cũng đã mất đi tư cách.”

“Nói đến như thế, cậu vẫn không hiểu thì ‘bác sĩ bó tay rồi!’” Bác sĩ đang nói đột nhiên nở nụ cười. (Shoorin Yumi: dạ em chém, lý luận a~, triết a~ ta đi chết đây)

—————phân cách tuyến nhớ lại, hết—————

Là vì chính mình mà sợ hãi, vì không hiểu hành vi của đối phương nên không biết làm sao thậm chí cảm thấy sợ hãi. Nhưng lúc Mạnh Nghiễn Nam nói ra hần cũng sợ, Mạnh Bạch lại bỗng nhiên sinh ra vô số dũng khí.

Người kia là ân nhân của cậu, có thể dùng tính mạng mình để cứu người ấy, cho nên phải bảo vệ đối phương, mặc kệ phải làm cái gì đều có thể, chỉ cần là vì hần, liền sẽ có động lực. Mạnh Bạch chưa từng suy nghĩ qua, tâm tình như vậy nếu chỉ là ân nhân, có phải hay không quá mức kỳ quái.

“Bởi vì tôi, cho nên anh mới sợ sao? Nhưng mà tôi, tôi sẽ bảo vệ anh.”

“Tôi biết.” Mạnh Nghiễn Nam nói: “Trước đây cậu từng hứa với tôi, sẽ không biến mất trước mắt tôi đúng không. Vậy vì cái gì lại đột nhiên mất tích?” Hiện tại cần bắt đầu chậm rãi tính nợ cũ.

Mạnh Bạch thần tình biến đổi có chút cứng ngắc, nhưng chỉ là nháy mắt, cậu cúi đầu không nhìn Mạnh Nghiễn Nam. “Tôi quay lại trường học lấy bằng tốt nghiệp.”

“Không phải cậu đã tốt nghiệp sao?” Ngày đó nghe chính miệng cậu ấy nói với Hạng Minh. Còn chuyện mèo báo ân kia, hai người tự hiểu trong lòng đây chỉ là chuyện vui đùa. (@ @ PÓ CHIẾU)

“Hiện tại tôi đang thực tập, cũng xem như là tốt nghiệp rồi.” Bởi vì lúc trước không muốn nhiều lời, khiến những người đó biết mình cũng đang làm việc tại công trường, cho nên cậu mới nói thẳng đã tốt nghiệp rồi. Sợ Mạnh Nghiễn Nam không tin, cậu đi vào phòng mình đem đem bằng tốt nghiệp ra.

Mạnh Bạch cũng không phải người thông minh trong học tập, nhưng may mà cậu thực chăm chỉ, vẫn thi đậu đại học, tuy rằng chỉ là đại học đứng hàng thứ ba nhưng cũng coi như có bằng cấp chính quy.

“Cậu học ngành kiến trúc cảnh quan (landscape architecture)?” Không phải hần nghĩ nhiều, Mạnh Nghiễn Nam cảm giác cùng chính mình có chút liên quan.

“Vâng, chỉ là mớ kiến thức căn bản thôi.” Môn học này trong trường bọn họ không được chú trọng nhiều lắm, cho nên đối với các khoa yêu cầu không cao. Vốn muốn học kiến trúc chuyên nghiệp, nhưng Mạnh Bạch cũng hiểu năng lực của bản thân không có khả năng theo nổi, cho nên mới học ngành này. Cũng có chút quan hệ đến người kia nha.

“Cậu đi công trường để thực tập?” Bởi vì không muốn đi tìm người, cho nên Mạnh Nghiễn Nam cũng không đến hỏi người phụ trách ở công trường.

“Khu nhà mẫu kia có xây dựng khu cảnh quan, nên tôi đi giúp một chút.” Mặc kệ cụ thể có làm bao nhiêu, chỉ cần vượt qua kỳ kiểm tra của trường là đủ.

Sự tình phát sinh ngày đó Mạnh Bạch không muốn Mạnh Nghiễn Nam biết, vừa lúc trường học bên kia cũng đã liên hệ với cậu, cho nên cậu lên trở về công trường xin nghỉ, rồi mới về trường học lấy bằng tốt nghiệp.

Bận rộn vài ngày như thế, chờ đến khi xong việc, vết thương trên mặt đã sớm biến mất, trên người còn có chút dấu vết, dù sao mặc quần áo cũng nhìn không ra.

Mạnh Nghiễn Nam biết cậu có điều giấu diếm, cũng không muốn ép buộc. “Đã lấy bằng tốt nghiệp còn đi công trường làm công?”

“Chủ nhân không muốn tôi đi, tôi sẽ không đi nữa!”

“Vậy đi ngủ đi.” Mạnh Nghiễn Nam không khó xử cậu nữa, có một số việc cần tiến từng bước một. Huống chi có một số việc, với hắn mà nói cũng thực xa lạ.

Mạnh Bạch ngoan ngoãn đứng dậy, thấy Mạnh Nghiễn Nam cũng giống như ngày thường chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Vừa rồi người này nói thích mình, nhưng hiện tại sao lại như chưa có chuyện gì xảy ra, chính mình ngược lại trong lòng cảm giác là lạ.

“Còn việc gì sao?” Thấy Mạnh Bạch vẫn chưa đi, Mạnh Nghiễn Nam có chút ngạc nhiên.

“Cái kia.....” Mạnh Bạch hơi hơi đỏ mặt, lúc trước vẫn cảm thấy hành vi như vậy thực khó hiểu, hiện tại lại đưa ra cái yêu cầu kia. “Còn không có, còn không có, hôn chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.” Mạnh Nghiễn Nam hôn lên trán cậu, rồi mới cười đưa cậu trở về phòng.

Cửa phòng bị đóng lại, Mạnh Bạch sờ trán chính mình, cảm giác có chút kỳ quái, không phải là cảm giác sợ hãi, mà cảm giác có chút vui vẻ.

Shoorin Yumi: Chương nì Fin và ta đều chém thẳng tay, có ai đọc bản gốc thấy khác cũng đừng théc méc
* nhìn trời *

7. Chương 7

Mạnh Bạch không còn làm ở công trường, đương nhiên phải tìm một công việc mới. Ngoài hai bữa sáng chiều cùng dọn dẹp nhà cửa, những lúc khác Mạnh Bạch đều dùng để tìm việc làm.

Mạnh Nghiễn Nam cũng không vội đề nghị giúp đỡ, Mạnh Bạch đi vài nơi đang tuyển người, cuối cùng làm ở một công ty xổ số phúc lợi, tiền lương không cao nhưng thời gian lại tương đối dư dả, không những cậu có thể về nhà bình thường mà còn có thể xin nghỉ phép.

“Nếu đã học chuyên nghiệp, sao không đi làm mấy việc có liên quan?” sau khi Mạnh Bạch đã chọn được việc làm, Mạnh Nghiễn Nam liền hỏi như vậy.

“Học hành tạm bợ như em không có khả năng tìm được công việc tốt, hơn nữa em cũng không lành nghề.” Mạnh Bạch rất hiểu bản thân mình, lúc trước ước mơ dự tính cùng làm việc với Mạnh Nghiễn Nam xem ra không thể thực hiện được rồi. Nhưng bây giờ có thể ở cùng một chỗ lại là chuyện cậu càng không dám tưởng tượng hơn.

Huống hồ, người kia còn nói thích mình nữa?

Tuy Mạnh Nghiễn Nam nói như vậy, Mạnh Bạch vẫn cảm thấy không chân thật, hơn nữa còn có chút kháng cự, cậu đương nhiên biết mình kháng cự là vì sao.

Mạnh Nghiễn Nam biết Mạnh Bạch không lừa gạt mình, nhưng có vài chuyện đang tận lực che giấu.

Hắn đến công trường tìm người phụ trách phần kiến trúc cảnh quan, hỏi tình hình của Mạnh Bạch.

Phần lớn sự tình không khác những gì đêm đó đã nói, nhưng Mạnh Nghiễn Nam rất nhanh liền phát hiện một điểm đáng ngờ.

Lần đầu hai người họ gặp mặt là tháng ba, mà Mạnh Bạch học xong liền tới công trường này làm việc, khi đó là tháng hai. Hơn nữa, ngay từ đầu tên hắn dùng chính là Mạnh Bạch. Mà khi mình hỏi tên, hắn nói là Tiểu Bạch, nhờ mình giúp đỡ, mà mình cũng thuận miệng gọi Mạnh Bạch.

Mạnh Nghiễn Nam nghĩ tiếp đến đêm hôm đó nhìn giấy chứng nhận tốt nghiệp, tên trên đó cũng là Mạnh Bạch, cho nên ngay từ đầu đã là cùng họ với mình.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy người nọ cùng mình có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Có điều Mạnh Nghiễn Nam không nhớ rõ mình từng gặp đối phương lúc nào mà lại có ơn với cậu. Đến tận bây giờ, Mạnh Nghiễn Nam mới tin rằng mình nhất định đã từng giúp Mạnh Bạch, hơn nữa hẳn còn là đại ân.

Cứ như thế qua vài ngày, khi đang họp Mạnh Nghiễn Nam nhận được một cú điện thoại. Khi đó thần sắc hẳn có chút ngưng trọng, vì thế hẳn còn cố ý rời cuộc họp trước, tự mình qua đó một phen.

Từ sau khi hai người nói rõ ràng, cuộc sống lại trở nên bình thản như cũ.

Mà Mạnh Nghiễn Nam tuy nói thích cậu, lại chưa bao giờ có ý đồ gây rối, tiếp xúc thân mật giữa hai người so với lúc trước còn ít hơn. Mạnh Bạch tuy có chút nghi hoặc, lại khắc chế bản thân tận lực không nghĩ về chuyện này thêm nữa, cuộc sống như bây giờ đối với cậu mà nói đã là xa xỉ quá rồi.

Khả năng nấu ăn của Mạnh Bạch không tồi, nhưng lần nào cũng để cậu vất vả như vậy, Mạnh Nghiễn Nam cảm thấy cũng cần an ủi một chút.

Có đôi khi họ cũng dành thời gian để đi ăn tiệm. Lúc đầu Mạnh Bạch nghĩ là đi cùng đồng nghiệp của hẳn đến khách sạn ăn cơm nên cực lực từ chối, cuối cùng Mạnh Nghiễn Nam phải cam đoan chỉ có hai người bọn họ, lúc này người nọ mới nguyện ý đi.

Ngày đó là thứ hai, Mạnh Nghiễn Nam cố ý chọn ngày không có quá nhiều người, hai người quyết định đến “Hương Lạt quán” ăn món cay Tứ Xuyên. (hương: thơm ngon, lạt: cay)

Bởi vì chỉ có hai người, trong tiệm cũng không nhiều khách, Mạnh Nghiễn Nam cùng Mạnh Bạch liền chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Gọi một phần cá nấu, rồi mới đến một bàn điểm tâm đặc sắc. Mạnh Bạch kể với Mạnh Nghiễn Nam vài chuyện lý thú xảy ra ở công ty xổ số, nói xong tự mình vui tươi hơn hớn mà nở nụ cười. Mạnh Nghiễn Nam nhìn nụ cười đó đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng cũng cười gật đầu phụ họa vài tiếng.”... Tuy nói chỉ là mấy nghìn tệ, vẫn phải đền cho khách.”

“Ông chủ của bọn em thật là một người tốt, hẳn bỏ tiền ra thanh toán. Nếu không Tiểu Hoàng thảm là cái chắc.” Món cay Tứ Xuyên quả thực cay, dù vậy Mạnh Bạch vẫn ăn thật thích thú, hưng hăng uống một ngụm nước rồi nói tiếp: “Ừm, sau này em cũng phải cẩn thận mới được, bây giờ kiếm tiền không phải dễ.”

” Em không trưởng thành, ngược lại sẽ sống dễ dàng hơn.” Mạnh Nghiễn Nam cười rót đầy nước vào cốc cho hẳn.

Mạnh Nghiễn Nam nói lời này vô tâm, Mạnh Bạch tự nhiên lại nghĩ theo hướng khác, đỏ mặt không biết là bởi vì ngượng ngùng hay là bị cay.

Mạnh Bạch toàn thân thả lỏng ăn thật vui vẻ, khi tâm tình cậu đang bay cao, ở cửa nhà hàng có hai người đi tới. Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, cùng một cô gái rõ ràng chính là người lúc trước ở KTV đối Mạnh Bạch quyền đầm cước đá.

Ban đầu Mạnh Bạch không chú ý, nhưng thấy Mạnh Nghiễn Nam nhìn đằng sau cậu đầy chăm chú, cậu mới quay đầu lại. Không ngờ cậu quay đầu lần này liền nhìn thấy người không muốn thấy nhất.

Mạnh Nghiễn Nam vẫn luôn chú ý Mạnh Bạch, cho nên hẳn thấy rõ ràng người trước mặt toàn thân đều cứng ngắc. Rồi cậu mới nhanh chóng quay đầu lại chỉ sợ sẽ bị đối phương phát hiện.”Em, em đau bụng quá, có chút không thoải mái.” Mạnh Bạch trên mặt một mảnh trắng bệch cũng thật phù hợp với lý do này.

“Có phải tại ăn cay nhiều quá không.” Mạnh Nghiễn Nam đứng lên đi đến bên cạnh cậu.

Mạnh Bạch dựa vào hẳn, cố gắng thu nhỏ thân mình giảm bớt cảm giác tồn tại.

Mạnh Nghiễn Nam thấy nửa người đối phương đều chui vào ngực mình, Mạnh Bạch chỉ muốn trốn kỹ lại không nghĩ rằng bọn họ hai người con trai trước mặt mọi người, tư thế như vậy là rất không bình thường.

“Bụng em đau quá, em muốn về nhà nghỉ ngơi. Mạnh Nghiễn Nam, anh ăn xong chưa, nếu chưa ăn no, em, em chờ thêm chút nữa.” Nói như vậy tuy rằng trái lương tâm, nhưng Mạnh Bạch cảm thấy đối phương nhất định sẽ không mặc kệ mình. Mà Mạnh Nghiễn Nam đích thực không phụ lòng mong đợi của cậu, nói: “ Em lên xe trước đi, anh đi trả tiền.” Nói xong liền nâng Mạnh Bạch dậy đi ra cửa.

Mạnh Bạch luôn luôn chú ý tới đôi nam nữ kia, thấy hai người họ có vẻ như không phát hiện ra mình. Mạnh Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ muốn ra đến ngoài càng nhanh càng tốt.

Bởi vì được Mạnh Nghiễn Nam che dấu, Mạnh Bạch thành công đi ra khỏi tiệm cơm. Chờ đối phương thanh toán tiền lên xe, cậu cảm thấy vô cùng áy náy giải thích lần nữa. Cậu muốn nói lần sau mình sẽ mời lại, rồi lại sợ gặp cô gái đó, cuối cùng đành nói: “Cá nấu này lần sau em thử xem có làm ở nhà được không, như vậy vừa tiết kiệm tiền lại thuận tiện.”

“Tiểu Bạch.” Bỗng nhiên nghe Mạnh Nghiễn Nam gọi mình như vậy, Mạnh Bạch không khỏi sửng sốt, tuy rằng lúc trước mình có giới thiệu như thế, nhưng đối phương chưa từng dùng cách xưng hô này.

Mạnh Bạch ngồi ở chỗ phó lái, nghiêng thân mình khẽ ngẩng đầu, có chút khó hiểu, sự nghi hoặc này ngăn chặn mọi bất an trong lòng cậu.

Mạnh Nghiễn Nam không hề báo trước nghiêng người qua, Mạnh Bạch liền cảm thấy trên môi ẩm áp, cậu bị hôn. Nhận thức được điều này, phản xạ đầu tiên của cậu là nhìn ra ngoài xe, ngăn vạ lần đừng ai nhìn thấy.

” Em đừng lo lắng.” Mạnh Nghiễn Nam xoa tóc cậu, ” Không sao đâu, mọi chuyện đã có anh, nếu em sợ hãi, anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Mạnh Bạch trên mặt cứng ngắc, nội tâm vô cùng khiếp sợ. Cậu tin tưởng hẳn, cho nên mới cảm động như vậy, lập tức bị chạm đến nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng.

Cậu đứng ở sa mạc hoang vu, người này mang tới cho cậu dòng nước trong lành ngọt mát. Cậu ở nơi băng sơn, người này dùng ấm áp vây lấy cậu thật chặt.

Mạnh Bạch rất sớm đã biết cậu có ân nhân, người kia cho cậu biết cuộc sống là tốt đẹp như thế, để cậu có niềm tin hướng tới tương lai, cho nên cuộc đời mải mòn góc cạnh, trải qua phản bội khuất nhục, cậu vẫn sẽ lựa chọn tin tưởng người này. Mà hiện tại hẳn nói cho cậu biết, ” Mọi chuyện đã có anh, anh sẽ bảo vệ em.”

Thì ra không phải ai cũng được, cậu luôn luôn chờ đợi, kỳ vọng, hy vọng nắm hai tay có thể làm cả hai trở nên ấm áp.

“A, cảm ơn.” Mạnh Bạch mặt lập tức đỏ bừng, cậu cảm thấy tim đập cực nhanh, thậm chí còn muốn bỏ nhào đến ôm cổ Mạnh Nghiễn Nam. May mà dây an toàn nhắc nhở mình đang ở đâu, cho nên tâm tình của cậu kích động vô cùng, cậu cảm thấy vừa rồi nếu mình làm theo suy nghĩ, như vậy so với nói ‘ em yêu anh ‘ càng khiến cậu thẹn thùng hơn.

Mạnh Nghiễn Nam khởi động xe, trên đường đi hai người cũng không nói gì cả.

Thật vất vả đợi về đến nhà, Mạnh Bạch vội vàng chạy tới phòng mình.

Mạnh Nghiễn Nam thấy phản ứng biết mình thành công hơn một nửa, mặc dù còn chuyện chưa làm, nhưng đã đi đến một bước đó.

Buổi tối Mạnh Bạch ở phòng khách xem ti vi như thường lệ, Mạnh Nghiễn Nam vào phòng sách lên mạng, một lúc sau hẳn đi ra rót nước uống, Mạnh Bạch lại như bị dọa sợ, đôi mắt liếc sang mà theo dõi hẳn, làm Mạnh Nghiễn Nam chỉ có thể bưng cốc nước nhanh chóng trở về phòng. Một đêm đó Mạnh Bạch bị vấy trong tình trạng xấu hổ, ngay cả bữa khuya như mọi ngày cũng hoàn toàn bị quên đi.

8. Chương 8

May mà hôm sau rời giường, bữa sáng đã được chuẩn bị như bình thường.

Sau khi ăn sáng xong, Mạnh Nghiễn Nam cố ý lôi kéo Mạnh Bạch hôn một cái “Sau này có thể có nụ hôn chào buổi sáng không?”

Với khuôn mặt bạo hồng và đầu óc hỗn loạn, Mạnh Bạch máy móc gật đầu.

Chờ Mạnh Bạch phản ứng lại được thì người nọ đã sớm đi xa rồi.

Cửa hàng xổ số phúc lợi mà Mạnh Bạch làm công cách chỗ hai người ở cũng không xa, cũng chỉ nằm ở một tiểu khu khác. Đi bộ cũng không mất đến 10 phút, đây cũng là nguyên nhân chính Mạnh Bạch chọn làm ở chỗ này.

Việc buôn bán của cửa hàng cũng không bận rộn, đa phần đến đều là khách hàng quen, trải qua vài ngày tiếp xúc Mạnh Bạch cũng đã quen việc.

Cậu và Tiểu Hoàng phân hai ca, một ca sáng và một ca chiều, đoạn thời gian giữa trưa cả hai người sẽ cùng trông hàng. Đến buổi tối lại chỉ có một người, tuy nói thời điểm buổi tối số người mua xổ số rất nhiều, nhưng lúc đó quản lý cũng đã trở lại và cùng bán hàng nên chỉ cần một người ở lại là được rồi.

Lúc trước Mạnh Bạch vẫn luôn làm ca sáng, nhưng cách một đoạn thời gian cửa hàng lại thay đổi ca một lần. Cho nên bắt đầu từ hôm nay cậu sẽ đi làm ca chiều, mãi cho đến 10 giờ tối mới có thể về nhà.

Bởi vì buổi sáng không cần đi làm nên cậu ở nhà quét dọn vệ sinh. Sau khi làm xong mới nhớ mình còn chưa báo cho Mạnh Nghiễn Nam sẽ làm ca chiều, cậu liền cầm lấy di động gửi tin nhắn cho đối phương.

Không lâu sau Mạnh Nghiễn Nam liền hồi âm “Cơm chiều anh tự ăn được rồi, tan tầm sẽ đến đón em”

Sáu chữ cuối cùng kia Mạnh Bạch đọc đi đọc lại hơn 10 lần, cảm giác trong lòng ngọt ngào tựa như uống mật vậy. Rõ ràng là ở khu phụ cận, chỉ cần đi bộ khoảng 10 phút, bản thân lại là con trai vậy mà lại nói muốn tới đón cậu. Tổng cảm thấy đối thoại như vậy giống như giữa những người đang yêu nhau vậy, tựa hồ có loại một ‘một ngày không gặp như đã xa cách ba năm’ cho nên dù chỉ là 10 phút thôi cũng muốn sớm được gặp mặt nhau.

Mạnh Bạch nghĩ như thế liền nhìn di động gần người, phát hiện ra mình chợt rất nhớ, rất nhớ đối phương, chỉ muốn ôm lấy Mạnh Nghiễn Nam, thậm chí muốn hôn anh. Nếu nguyện ý còn có thể...khụ, Mạnh Bạch nhanh chóng lắc đầu, đem phần nội dung không hài hòa đột nhiên xuất hiện quăng ra khỏi óc.

Mạnh Bạch tự mang cơm chiều, ăn xong là một đoạn thời gian bận rộn, mãi cho tới tận hơn 9 giờ khách mới bắt đầu ít dần. Cũng chỉ thỉnh thoảng có mấy người đi ngang qua mua mấy tấm vé.

Quản lý vươn vai ngáp một cái, chuẩn bị đi tắm rửa, đợi đến lúc hết giờ làm là có thể đi ngủ luôn.

Mạnh Bạch thì ở phía trước trông cửa hàng, không có khách nên cậu cũng thực rảnh rồi ngồi đuổi ruồi.

Mười phút qua đi, Mạnh Bạch đã nhìn di động 20 lần. Cậu đang đợi Mạnh Nghiễn Nam tới đón. Tuy rằng có thể gọi điện hoặc nhắn tin trước, nhưng Mạnh Bạch lại cảm thấy làm như vậy sẽ có cảm giác giấu đầu lòi đuôi, cho nên cậu vẫn chỉ nhìn thời gian, chậm rãi chờ đợi thời khắc hạnh phúc nhất của mình.

Nhưng mà ngay tại lúc trong lòng Mạnh Bạch đang tràn ngập chờ đợi và vui vẻ, thì xuất hiện trước mặt không phải là bóng dáng cậu chờ đợi mà là một độc thủ xé rách miệng vết thương của cậu.

Tôn Thanh cảm thấy gần đây mình thật may mắn nên khi đi qua cửa hàng xổ số liền định thử chút xem có thể trúng được giải gì không, lại không ngờ được vừa vào cửa liền nhìn thấy Mạnh Bạch, quả nhiên vận thế của cô cũng thật sự ‘tốt’!

“Sao cậu vẫn chưa chết!” tâm tình của Tôn Thanh như ngã vào đáy cốc. Mỗi lần nhìn thấy Mạnh Bạch cô liền không tự chủ được lộ ra bộ mặt dữ tợn nhất của mình.

“Tôi...” Mạnh Bạch cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, vừa định nói chuyện lại bị đánh gãy “Tôi cái gì mà tôi! Câm miệng, cậu có tư cách nói chuyện sao?! Tôi đã nói rồi, sau này những nơi tôi đến tốt nhất cậu

không được xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi không khống chế được sẽ phát sinh chuyện gì, đến lúc đó cậu hãy đem mạng ra mà đền đi!”

Mạnh Bạch nhìn khuôn mặt xa lạ mà lại quen thuộc trước mắt. Lúc trước cậu sẽ vì cô ấy mà bị ai, bởi vì cái loại thống khổ này quá mức trầm trọng nên nếu bản thân không gánh vác chút gì thì tựa hồ người kia ngay cả lý do sống sót cũng đều không có. Nên cậu chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Nhưng lại có người không chịu nổi mà nói thẳng với cậu, còn mắng cậu đừng giả mù sa mưa, vờ làm người tốt ai cũng có thể ức hiếp. Vai thánh mẫu thánh phụ cũng chưa tới lượt cậu đóng!

Mạnh Bạch biết bản thân không phải thánh nhân, cậu không phản kháng và ứng đối tiêu cực như vậy chính là đặt bản thân ở vị trí của kẻ yếu. Mặc kệ là ai nhằm vào cậu thì những người đó không đúng. Tuy bản thân bị khi dễ nhưng tinh thần lại không chút áy náy chỉ trích đối phương không đúng. Cậu vô tội. Những chuyện xảy ra không liên quan đến cậu, bản thân cậu chưa từng làm điều gì sai.

Nhưng mà mọi việc đã từng phát sinh có lẽ cũng chính là vì cái gì cậu cũng đều không làm. Nếu lúc trước có thể quyết tuyệt, kiên cường một chút thì có lẽ mọi sự đều thay đổi.

“Sự việc đã xảy ra đúng là tôi cũng có một phần trách nhiệm, nhưng là...nguyên nhân chính không nằm ở phía tôi. So với bất kỳ người nào khác thì cô phải hiểu rõ hơn chứ” Mạnh Bạch tỉnh táo nói ra những lời này.

“Câm miệng! Câm miệng! Cậu đang nói dối! Cậu cứ nhiên dảm nói dối! Mạnh Bạch, rõ ràng là do cậu làm! Nếu không có cậu, Ly Hạc sao có thể chết được!” Tôn Thanh tựa như một con mèo bị dẫm phải đuôi, lông toàn thân đều dựng thẳng lên.

Cái tên cuối cùng mà Tôn Thanh nói ra, nguyên bản ba người bọn họ là những người bạn thân thiết nhất. Nhưng hiện tại một người chết hai người lại trở thành cừ địch.

“Đúng, Ly Hạc không chết, làm sao có thể...Tôi lại suy nghĩ bấy bả rồi” Khuôn mặt dữ tợn của Tôn Thanh trong nháy mắt liền biến đổi, lập tức trở nên nhu hòa.

“Tôn Thanh, Ly Hạc cậu ấy...” Mạnh Bạch thử tới gần, không ngờ đối phương lại không để cậu đến gần “Câm miệng! Không cho phép cậu kêu tên anh ấy, không cho phép cậu gọi tôi!”

“Cậu không có tư cách, cậu không có! Không có!” Tôn Thanh trở nên cuồng loạn. Cô không ngừng rống to thậm chí tiến lên đánh Mạnh Bạch, dùng toàn bộ sức lực đánh về phía cậu.

Cũng may lúc này trong cửa hàng không có khách. Nhưng bọn họ tranh cãi ầm ĩ cũng đánh thức quản lý đang ngủ ở trên lầu “Chuyện gì vậy?” Dư Siêu Chính vừa xuống lầu đã thấy nhân viên của mình bị người đánh.

Trước mặt ai đúng ai sai, đầu tiên cứ đem hai người tách ra đã. Thân thể của Dư Siêu Chính tuy nhỏ nhưng khí lực cũng không nhỏ, một phen liền kéo Tôn Thanh ra.

Nhưng cô gái kia đã lâm vào điên cuồng cũng không còn chút lý trí nào, cô giãy dụa, dùng lực thoát ra khỏi Dư Siêu Chính sau đó cầm lấy cái kéo trên bàn đâm về phía Mạnh Bạch.

Mạnh Bạch cuống quýt né tránh. Dù cậu là con trai nhưng dưới loại tình huống này cũng chỉ có thể lựa chọn né tránh. Ngay tại lúc cậu không thể né tránh được nữa thì một bàn tay từ phía sau vươn ra kéo cậu sang một bên. Cả người Mạnh Bạch bị kéo sang một bên nhưng Mạnh Nghiễn Nam giúp cậu chặn kéo lại không cần thận bị đâm trúng.

Nhìn đến Mạnh Nghiễn Nam bị thương, nỗi phiền muộn luôn áp chế trong lòng Mạnh Bạch cuối cùng bạo phát. Cậu bước lên phía trước, cũng không bận tâm Tôn Thanh là con gái, cơ hồ là thô bạo đoạt lấy kéo trong tay Tôn Thanh. Trên lưỡi kéo là một dòng máu đỏ tươi, đó là máu của Mạnh Nghiễn Nam lưu lại “Rốt cuộc cô muốn làm cái gì! Nếu thật điên rồi thì đi vào bệnh viện tâm thần đi, đừng khắp nơi hại người!”

“Tôi điên rồi, tôi đã sớm điên rồi, tất cả là do ai làm hại hử!” Tôn Thanh nhìn cậu nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Trừ bản thân cô ra không ai bức cô điên cả!” cả khuôn mặt Mạnh Bạch đều là vẻ lạnh lùng, đó là thần tình mà Mạnh Nghiễn Nam chưa từng thấy qua. Thiếu niên trẻ tuổi thực tế luôn bị coi là còn nhỏ này trong mấy giây tựa hồ lớn lên mấy tuổi.

Tôn Thanh nghe cậu nói như thế đầu tiên là sửng sốt sau đó cười lạnh nói “Mạnh Bạch, cậu rốt cuộc có lương tâm hay không hả? Ly Hạc là vì cậu mà chết đó!”

“Vậy thì sao? Chỉ vì cậu ấy thích tôi mà tôi không thích nên mới vậy sao?” Mạnh Bạch gần như lãnh khốc nói “Chúng ta từng là bạn thân nhất, bạn thân nhất ...Khi cô chỉ trích tôi như vậy, cô có từng nghĩ đến tôi cũng rất khổ sở với cái chết của cậu ấy không! Cậu ấy chẳng nghĩ đến cảm giác của tôi, mà cả cô cũng vậy!”

“Tôn Thanh...” Mạnh Bạch kêu tên của cô, lần này Tôn Thanh cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cậu “Ly Hạc đã chết rồi, đừng như vậy nữa, đến lúc cô cũng nên giải thoát chính mình rồi”

“Tôi...tôi...” ánh mắt của Tôn Thanh xuất hiện mê vông trong giây lát. Mạnh Bạch thở dài sau đó lo lắng nhìn Mạnh Nghiễn Nam nói “Anh bị thương rồi, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra xem”

“Chỉ là một miệng vết thương nhỏ thôi mà” Bị đâm một vết tuy rằng nhìn qua máu chảy đầm đìa nhưng Mạnh Nghiễn Nam biết nó cũng không đâm đến động mạch, nên không có vấn đề gì.

Nhìn vẻ mặt quan tâm của Mạnh Bạch đối với Mạnh Nghiễn Nam, trong lòng Tôn Thanh rung lên một cái “Anh ta là ai?! Lúc trước cậu không tiếp nhận Ly Hạc, vậy mà giờ lại tìm một người con trai khác!” ngữ điệu của Tôn Thanh lại bắt đầu trở nên kích động.

Mắt thấy cô lại muốn ra tay, đứng một bên niết eo cổ gắng làm phong nền, Dư Siêu Chính không thể không mở miệng nhắc nhở “Đây là cửa hàng của tôi nhá. Muốn đánh muốn giết mời đi nơi khác!” lúc này hắn bị đung một chút, có thể tính là tai nạn lao động được không ta? Quản lý Dư Siêu Chính không khỏi nhớ tới ông chủ phía sau hắn. Đêm nay có thể đình công đi.

Mạnh Bạch không để ý tới cô, nhìn đồng hồ treo tường, cậu nói với Dư Siêu Chính “Quản lý, hết giờ làm rồi, tôi về đây” nói xong liền dẫn Mạnh Nghiễn Nam ra khỏi cửa hàng.

Tôn Thanh vội vã đi theo phía sau nhưng lại bị Dư Siêu Chính kéo lại “Vị tiểu thư này, cô đến cửa hàng của tôi náo loạn, còn làm tôi bị thương thể này, việc này tính sao bây giờ?”

Tôn Thanh thấy hai người kia lên xe liền mở ví lấy ra một xấp tiền đưa cho Dư Siêu Chính “Đây coi như là tiền bồi thường”

“Ba trăm?!” Dư Siêu Chính vẫn không chịu để người đi “Tuy rằng tôi cảm thấy số tiền này đủ rồi, nhưng có người cảm thấy tôi thực quý giá, phỏng chừng số tiền này vẫn không đủ bồi thường, cho nên đợi tôi gọi điện để cô và hắn giáp mặt mà thương lượng giá cả nhé?” Dư Siêu Chính cười đến cổ đỏ vô hại nhưng Tôn Thanh lại cảm thấy vô cùng chói mắt, rõ ràng là một bộ dạng thiếu đánh đây mà!

9. Chương 9

Tình huống trong cửa hàng lúc sau Mạnh Bạch cũng không rảnh đi bận tâm. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của cậu, cuối cùng Mạnh Nghiễn Nam chỉ có thể đi bệnh viện.

Hai người dọc đường cũng không nói gì, mãi cho đến khi về nhà chưa cần Mạnh Nghiễn Nam mở miệng, Mạnh Bạch đã chạy vào phòng bếp. Không lâu sau từ đó liền truyền ra mùi cháo thơm lừng “Uống chút cháo đi, như thế đỡ đói bụng” cậu đã vo gạo từ sớm rồi.

Cánh tay của Mạnh Nghiễn Nam bị băng bó nhưng cũng không ảnh hưởng tới sinh hoạt.

Hai người đều không có thói quen nói chuyện khi ăn cơm, mà chờ Mạnh Bạch thu dọn xong mọi thứ thì đã sắp tới 12 giờ đêm.

Nhìn Mạnh Bạch đang ngủ gà ngủ gật, Mạnh Nghiễn Nam khẽ thở dài một cái “Em đi ngủ trước đi”

Mạnh Bạch sững sốt, lập tức bật thốt “Anh không hỏi gì sao?”

Mạnh Nghiễn Nam dùng tay không bị thương sờ tóc của cậu, vén lên mấy sợi tóc, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, ôn nhu nói “Đã khuya rồi, nghỉ ngơi trước đi, anh chờ em nói cho anh biết”

“Vâng” Mạnh Bạch trong lòng bỗng nhiên cảm khái, cậu không biết phải phản ứng như thế nào vì vậy mang theo tâm tình vừa xấu hổ vừa lúng túng không biết làm sao quay về phòng của mình.

Buổi sáng sau khi rời giường, Mạnh Bạch phát hiện Mạnh Nghiễn Nam còn chưa thức dậy, cuối cùng vẫn không nhịn được đi đánh thức anh “ Anh xin nghỉ phép vài ngày” Mạnh Nghiễn Nam vươn tay tỏ vẻ mình như lúc này không tiện hành động.

“Vâng...” Mạnh Bạch muốn hỏi anh muốn ngủ tiếp hay là dậy ăn sáng.

“Mạnh Bạch, em lại đây” Nghe anh nói như thế, Mạnh Bạch có chút nghi hoặc đi qua.

Mạnh Nghiễn Nam ôm chặt lấy cậu “Ha ha, em thật là nghe lời, em không sợ anh sao?”

Mạnh Bạch vừa định nói anh có cái gì đáng sợ, lại phát hiện trên đùi của mình dính một vật cứng, cậu liền im luôn, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Em ghét anh sao?” Mạnh Nghiễn Nam tiếp tục hỏi.

“Không phải vậy” Mạnh Bạch không chút nghĩ ngợi liền phủ định, đối với phản ứng tiềm thức này của cậu Mạnh Nghiễn Nam tỏ ra thực vừa lòng.

“Cho anh nụ hôn chào buổi sáng, anh liền rời giường” Mạnh Nghiễn Nam vừa nói xong liền có chút kinh ngạc bản thân đây là đang chơi xấu nha.

Mạnh Bạch đỏ mặt than thở nói “Cũng không phải công chúa ngủ trong rừng, hôn gì mà hôn”

“Sao lại không phải” Mạnh Nghiễn Nam nghe được rõ ràng “Anh sắp thành một nhân vật trong truyện cổ tích rồi. Hồi trước không phải chính em nói là miêu báo ân sao ? “

Mạnh Nghiễn Nam vừa nói thế liền đem đường lui của Mạnh Bạch phá hủy hoàn toàn, cuối cùng không còn biện pháp nào khác cậu chỉ có thể đỏ bừng mặt cúi đầu đặt lên đôi môi đỏ mọng của đối phương, găt gao dán vào sau đó lại nhanh chóng tách ra.

Mạnh Nghiễn Nam chiếm được tiện nghi liền dừng lại, nếu bức bách quá đem đối phương dọa chạy mới phiền toái.

Anh rời giường ăn cơm xong liền đi đến thư phòng. Hôm nay có một buổi họp qua mạng, ở nhà cũng có thể tham dự. Đến giữa trưa anh phát hiện mình lại đói bụng.

Chờ anh từ thư phòng đi ra thì Mạnh Bạch đã nấu gần xong cơm trưa. Ăn cơm xong, hai người ngồi ở phòng khách xem TV.

Đây là hình ảnh thường xuyên xuất hiện vào buổi tối, còn ban ngày hai người rất hiếm khi ở cùng một chỗ “Em, có chuyện muốn nói với anh” Nhẹ nhàng nửa ngày, Mạnh Bạch rốt cuộc mở miệng.

Mạnh Nghiễn Nam tắt TV đi “ Em nói đi”

“Việc ngày hôm qua, thực xin lỗi anh” mặc kệ là vì ai giải thích, những lời này cậu nhất định phải nói.

“Nếu là vì việc anh bị thương cánh tay thì đã không có vấn đề gì rồi, không cần tự trách” Mạnh Nghiễn Nam tiếp lời câu nói của cậu.

“Người hôm qua tên là Tôn Thanh, từng là bạn tốt của em. Chúng em quen nhau từ nhỏ ” Mạnh Bạch bắt đầu kể lại mọi việc từ đầu tới đuôi. Ba người khi còn nhỏ là thanh mai trúc mã vô tư lự cho đến khi lớn lên vướng vào tam giác luyến, Tôn Thanh thích Ly Hạc mà Ly Hạc lại thích Mạnh Bạch.

“Người kia tự sát?” bởi vì là bạn thân nhất cho nên tổn thương mới có thể sâu đậm như vậy.

“Vâng” mặc kệ trong lòng kêu gào rằng việc này và mình không quan hệ nhưng trong thâm tâm, Mạnh Bạch vẫn không thể quên được. Làm sao có khả năng thật sự không quan hệ đây? Dù cho không có loại tình cảm

đó với Ly Hạc thì phân tình cảm suốt mười mấy năm lớn lên bên nhau cũng không gì sánh được. Làm sao có thể quên được những năm tháng ba người ở chung giúp đỡ lẫn nhau tiến tới?

“Anh nói điều này có lẽ nghe xong em sẽ không thoải mái, nhưng anh cần phải nói ” Nghe xong câu chuyện của Mạnh Bạch, Mạnh Nguyễn Nam mở miệng nói “ Người kia không xứng với em. Anh nói như thế không phải vì hấn và anh là tình địch mà muốn hạ thấp hấn, mà vì nếu ở trong trường hợp đó ít nhất anh sẽ không làm như thế. Nếu chỉ muốn em không quên được hấn thì nguyên bản tình bạn giữa các người đã đủ để khiến em nhớ kĩ. Hấn làm như vậy chỉ làm cho em cảm thấy thống khổ mà thôi”

“Anh thích em, cho nên hy vọng em có thể sống vui vẻ, như vậy anh cũng sẽ vui vẻ” Mạnh Nguyễn Nam nói xong trong lòng bỗng nhiên có chút cảm khái, loại tình cảm đơn thuần này thật sự là thần kỳ “ Em cảm thấy khó xử sao? Có phải bởi vì người kia nên đối với lời tỏ tình của anh...em không thể cự tuyệt?” Mạnh Nguyễn Nam biết đáp án là gì nhưng vẫn cố ý muốn hỏi.

“Không, hai người không giống nhau” Mạnh Bạch rất nhanh liền trả lời.

“Không giống như thế nào?” Mạnh Nguyễn Nam đột nhiên nghĩ tới cái gì nói “Bởi vì anh là ân nhân cứu mạng của em, mà hấn thì không phải?”

“Em...em cũng không biết” Mạnh Bạch căn bản không có biện pháp nói rõ tình cảm của mình với Mạnh Nguyễn Nam, có một số việc hoàn toàn không biết phải nói như thế nào để hiểu được, cái loại cảm giác này không phải có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

“Chẳng lẽ không phải là vì thích anh sao ?” Mạnh Nguyễn Nam tiếp tục hướng dẫn “Bạn thân nhất của em, em lại không thể tiếp nhận, nhưng lại có thể chấp nhận anh. Đây không phải bởi vì thích anh thì còn có thể là vì lý do gì nữa?”

Nếu không vì thích, thì còn có thể là vì lý do gì nữa!

Mạnh Bạch bị hỏi lập tức hóa đá. Đúng vậy, nếu không phải bởi vì thích, thì còn có thể là vì lý do gì nữa! Cùng một hành động do Ly Hạc và Mạnh Nguyễn Nam làm, trong lòng cậu lại có hai loại tâm tình khác nhau.

Người này không giống, người này cũng là bạn từ bé của mình, nhưng lại sắm một vai trò hoàn toàn khác biệt, đứng ở một vị trí cực kỳ đặc thù. Cuối cùng dần dần biến thành một loại cảm tình mà ngay cả chính cậu cũng không thể nhìn thấu được.

Mạnh Bạch có chút kích động, cậu nắm chặt cổ tay áo của Mạnh Nguyễn Nam thì thào tự nói “ Anh không giống, anh là đặc biệt, cùng bất luận kẻ nào đều khác biệt”

Đối với câu trả lời của Mạnh Bạch, Mạnh Nguyễn Nam trong lòng vui sướng, nhưng đồng thời sinh ra một tia nghi hoặc.

Tuy anh hiểu mị lực của chính mình, Mạnh Bạch thích anh cũng là bình thường, nhưng lúc trước cậu rõ ràng còn kháng cự vậy mà lần này lại khẳng định mình là độc nhất vô nhị, chẳng lẽ tất cả chỉ vì một tầng quan hệ ân nhân cứu mạng trước kia sao?

Mạnh Nguyễn Nam nghĩ như vậy trong lòng liền có chút vội vàng xao động, tựa hồ có chút không cam tâm.

Khi thật sự thích một người sẽ trở nên để ý từng chi tiết nhỏ, không chấp nhận được dù chỉ một chút tì vết, dù chỉ một chút thôi cũng có thể khiến cho trong lòng không thoải mái.

Mạnh Nguyễn Nam kéo Mạnh Bạch qua, tay đặt sau gáy của đối phương hôn xuống. Lần này không chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng như lần trước, Mạnh Nguyễn Nam tham nhập trong miệng của đối phương, hai lưỡi dây dưa cắn xé, âm thanh “chậc chậc” vang lên khắp phòng.

Đầu tiên thân thể của Mạnh Bạch còn có chút cứng ngắc nhưng dưới sự dẫn dắt của Mạnh Nguyễn Nam cùng dần dần trầm luân.

Khi hai người tách ra, Mạnh Bạch hai mắt mê ly hàm chứa thâm tình. Mạnh Nguyễn Nam ghé vào tai cậu thổi khí, mang theo vô hạn dụ hoặc nói “Em thích anh đúng không?”

Thanh âm quen thuộc bay vào tai, Mạnh Bạch cơ hồ là theo bản năng trả lời “Em thích anh, rất thích anh”

Mạnh Nghiễn Nam nghe xong mỉm cười, ôm người ở trong lòng hôn lên khóe miệng đối phương.

Chờ Mạnh Bạch hồi hồn mới phát hiện bản thân vừa nói cái gì “Em...” cậu có chút vội vàng, lại không biết bản thân muốn nói gì.

“Em muốn phủ nhận ?” Mạnh Nghiễn Nam thần sắc có chút lạnh, lời này nói ra mang theo chút uy hiếp.

“ Em không có” Mạnh Bạch dồn dập trả, phản thủ ôm lấy Mạnh Nghiễn Nam, đem đầu tựa vào trên vai đối phương.

Mạnh Nghiễn Nam thật cao hứng, tay ôm chặt lấy thân mình Mạnh Bạch hỏi “Hiện tại em đã hiểu rõ rồi?”

“Vâng” Mạnh Bạch không nói tiếp, Mạnh Nghiễn Nam cũng không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, thanh âm trầm trầm của Mạnh Bạch mới truyền ra “Anh đối với em rất quan trọng, nhưng là đối với hành vi của anh em vẫn có chút mâu thuẫn. Thậm chí lúc anh nói thích em, em còn có chút chán ghét” Mạnh Nghiễn Nam nhíu mày, hiển nhiên thật không thích nghe điều này.

“Đương nhiên không phải là em chán ghét anh” Mạnh Bạch vội vàng giải thích “Bởi vì anh nói thích em khiến em cảm thấy khó xử nên có cảm giác chán ghét vậy thôi”

“Anh là ân nhân của em, anh không giống bất kỳ người nào khác. Lúc trước em đối với anh chưa từng nghĩ về phương diện kia. Hơn nữa còn có chuyện của Ly Hạc, nếu em có thể thích nam, vậy vì sao lúc đó không thích cậu ấy. Nếu như vậy có lẽ người kia có thể còn sống. Cho nên em không muốn trở thành như vậy, tuy rằng điều này cũng chỉ là một ý tưởng, nhưng em vẫn cảm thấy khổ sở, đặc biệt là khi em phát hiện, em càng ngày càng không thể rời khỏi anh được, rồi Tôn Thanh xuất hiện”

Mạnh Bạch dừng một lát “ Đã gần hai ba năm nay em không gặp cô ấy. Em mới chỉ mới có một ít ý tưởng đối với anh ở trong đầu, người kia đã xuất hiện trước mặt em, tựa hồ như thể đang nói cho em biết, giữa chúng ta không nên có loại tình cảm này”

“Em không cần nghĩ nhiều, chỉ cần thuận theo tình cảm của mình là được rồi. Em cũng không có lỗi với bất cứ kẻ nào cả” Mạnh Nghiễn Nam an ủi, không ngừng khai đạo cho cậu.

“Nếu thật là thanh mai trúc, là bạn tốt thì anh nhất định sẽ rất vui khi đối phương có thể tìm được người mà mình thích. Nếu bọn họ bởi vì lý do cá nhân mà phản đối, thì quan hệ giữa em và bọn họ ngay từ đầu đã không bình đẳng, ít nhất bọn họ là mang theo mục đích tiếp cận em. Như vậy thì tình bạn suốt mười mấy năm qua là cái gì chứ?”

“Cảm tình vốn là song phương, mà tình bạn cũng là như vậy” Lúc trước nghe bác sĩ lão nhải đủ thứ cuối cùng cũng đến lúc anh có thể dạy dỗ người khác.

” Em hiểu rồi, cảm ơn anh” mặc kệ như thế nào, trong lòng Mạnh Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đều thật cao hứng, hàn huyên thật lâu. Mạnh Bạch như trước làm ca chiều cho nên gần đến giờ cậu cũng phải đi làm.

Mạnh Bạch luôn thật đúng giờ, sau khi đến cửa hàng còn có ý đi gặp Dư Siêu Chính, hỏi thăm chỗ bị va trúng tối hôm qua. Tối hôm qua mãi lo lắng Mạnh Nghiễn Nam, cậu cũng không kịp chú ý thương thế của quản lý.

“Thật sự xin lỗi” mấy ngày qua tạo ra bao nhiêu phiền toái cho người khác, Mạnh Bạch thật sự băn khoăn.

“Được rồi, tôi biết cậu cũng không phải cố ý” Dư Siêu Chính xoa xoa eo khoát tay. Cái eo già nua này tuy là có người mát xa, nhưng bản thân vẫn chịu không ít khổ rồi.

“Cảm ơn quản lý” đối với vị quản lý cũng không lớn hơn mình là bao này, Mạnh Bạch vẫn rất tôn trọng.

Ngày cứ như vậy trôi qua, Mạnh Bạch đem toàn bộ chuyện tình đều nói cho Mạnh Nghiễn Nam, nhưng có một số việc cậu vẫn không nói rõ ràng.

10. Chương 10

Ngày giỗ của cha mẹ Mạnh Nghiễn Nam là vào mùa thu, cảnh sắc tiêu điều làm cho tâm tình càng thêm trầm trọng.

Đối với chuyện này Mạnh Nghiễn Nam cũng không giấu diếm Mạnh Bạch, đó là cha mẹ của anh, đồng dạng cậu cũng là người quan trọng mà anh đã nhận định.

Ngày đó anh mua hai bó hoa, mang thêm ít đồ để thắp hương cho hai người.

Đối với việc đi gặp cha mẹ, Mạnh Bạch thực rung động, cậu biết việc Mạnh Nghiễn Nam kêu mình đi viếng mộ cha mẹ, cũng chính là thừa nhận sự tồn tại của cậu.

Đứng ở mộ phần, Mạnh Nghiễn Nam thành tâm dập đầu, Mạnh Bạch cũng quỳ xuống.

Hai người dành một buổi chiều ở mộ viên, cuối cùng lúc trở về nhà Mạnh Nghiễn Nam mới chậm rãi đem chuyện cha mẹ qua đời nói ra.

“Bọn họ qua đời vì tai nạn máy bay, khi đó anh vừa mới vào đại học.” Mạnh Nghiễn Nam ngồi ở trên xe, hai tay chống lên tay lái, xe cũng không có khởi động, anh lẳng lẳng kể rõ chuyện năm đó.

Tuy nghe Mạnh Nghiễn Nam nói có vẻ đơn giản, nhưng Mạnh Bạch có thể cảm nhận được tâm tình của anh lúc đó, cậu cảm thấy thực buồn rầu. Mạnh Bạch tức giận chính mình vì cái gì lúc đó không thể ở bên cạnh anh, ít ra cũng có thể giúp anh giảm bớt thống khổ, cùng anh vượt qua năm tháng đau thương kia.

“Lúc đó anh mới 18 tuổi, vừa mới trưởng thành, cho nên cũng không có ở cùng họ hàng, mà quyết định một mình sinh sống.” Mạnh Nghiễn Nam nói, dần dần như chìm đắm vào đoạn thời gian kia.

“Bởi vì máy bay bị rủi ro, anh được nhận tiền bảo hiểm, kia có thể nói là một khoản tiền lớn, khiến nhiều người mơ ước, huống chi lúc ấy người nhận được số tiền đó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, có rất nhiều người đến nhận quan hệ với anh, khi đó anh thật sự rất phẫn nộ muốn giết người.” Mạnh Nghiễn Nam nói đến đây hơi hơi dừng một lát, anh nhìn Mạnh Bạch đang lo lắng nhìn mình, kim lòng không được cười cười. “Đây toàn là chuyện đã qua, huống chi, anh thật cao hứng khi đó có thể nhờ vậy mà nhận thức em.”

Nghe anh nói như thế, Mạnh Bạch trong lòng cả kinh, vẫn là bị người này biết sao? Lúc này Mạnh Bạch mới thở hắt ra, đây vẻ xúc động nói: “Cám ơn anh, tuy rằng đã qua đi rất nhiều năm, nhưng em vẫn muốn thay mặt mọi người trong cô nhi viện cảm ơn anh.”

Mạnh Bạch là cô nhi, tại thời điểm cậu vẫn còn chưa hiểu gì, đã bị ôm đến cô nhi viện, từng có người muốn nhận nuôi cậu, sau vì đủ loại nguyên nhân cuối cùng đều không có thành.

Thời gian còn ở cô nhi viện, thân thiết nhất chính là ba người bọn họ : Tôn Thanh, Quý Ly Hạc còn có cậu.

Đó là chuyện cách đây hơn mười năm, cho nên Mạnh Nghiễn Nam đã muốn hoàn toàn không nhớ rõ Mạnh Bạch, nguyên nhân cũng là vì cha mẹ, duy nhất một lần anh đại phát thiện tâm cúng mộ số tiền lớn cho cô nhi viện.

Khi đó, Viện Phương từng tổ chức tham quan, Mạnh Nghiễn Nam không nhớ rõ tình huống khi đó, chỉ nhớ rõ phòng ở chỗ đó không tính là rộng, còn có rất nhiều trẻ con, lớn có nhỏ có. Anh đã muốn quên bản thân đã sờ đầu một đứa bé tóc ngắn, cười cổ vũ đối phương nhất định phải cố gắng học tập.

Mà đứa bé đó chính là Mạnh Bạch, mười năm trôi qua, Mạnh Nghiễn Nam càng trở nên thành thực, bề ngoài tuy có biến hóa nhưng vẫn còn có điểm giống với lúc trước. Nhưng Mạnh Bạch lúc đây vẫn chỉ là một cậu bé, trải qua mấy năm đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, cho nên Mạnh Nghiễn Nam đã muốn triệt để quên hành động vì cha mẹ tích đức, làm sao có khả năng còn nhớ rõ Mạnh Bạch khi đó.

Số tiền Mạnh Nghiễn Nam quỳen không ít, cho nên cô nhi viện rất biết ơn anh, dưới sự dạy bảo của viện trưởng, nhiều người rất lâu về sau vẫn rất cảm kích tấm lòng của anh.

Mà Mạnh Bạch là nhờ sự giúp đỡ của Mạnh Nghiễn Nam, mới từ chuyện khó khăn phải nghỉ học mà có thể an tâm đến trường, cũng theo đó tốt nghiệp đại học. Kỳ thật phần lớn là trích từ số tiền của Mạnh Nghiễn

Nam, lúc trước viện trưởng tựa hồ cảm giác Mạnh Nghiễn Nam thực quan tâm Mạnh Bạch, cho nên đối với cậu chiều cố nhiều hơn.

Vì kích lệ Mạnh Bạch, Mạnh Nghiễn Nam còn từng giả danh nghĩa gửi thiệp chúc mừng vài lần cho Mạnh Bạch, điều này càng làm cho Mạnh Bạch vô cùng cảm động, một lần tưởng rằng Mạnh Nghiễn Nam chính là “Thúc thúc chân dài”. Cậu vẫn nhớ rõ lúc trước bọn họ tại cô nhi viện gặp mặt tình huống, nhớ rõ biểu tình thanh lãnh của Mạnh Nghiễn Nam nhìn về phía mình, mà chính mình không yên lại đi lôi kéo tay đối phương. “Ca ca, nhà anh có cần nhận nuôi trẻ con không?”

Khi đó Mạnh Nghiễn Nam vừa mới mất đi người thân, mà Mạnh Bạch lại chưa từng có được hơi ấm của cha mẹ, bọn họ đều là người cô đơn sống trên đời.

Mạnh Nghiễn Nam ngồi xổm xuống hỏi: “Nhóc nguyên ý làm con nhà anh sao?”

“Ca ca, tên anh là gì?” Đó là chuyện quan trọng cần phải nhớ kỹ.

Anh cười nói: “Anh họ mạnh, gọi là Mạnh Nghiễn Nam.”

“Tên anh rất đẹp.” Cũng thực dễ dàng để cậu có thể nhớ kỹ.

“Vậy nhóc tên gì?”

“Em gọi là.....” Lời nói phía sau đã muốn nghe không rõ, hình ảnh dần dần mờ đi. Nhờ giấc mộng đó, Mạnh Nghiễn Nam cuối cùng nhớ lại một số chuyện đã phát sinh lúc trước. Đây nguyên bản bị anh triệt để quên đi, cùng với hồi ức về cha mẹ bị đặt ở chỗ sâu nhất.

Mạnh Bạch ban đầu cũng không phải họ Mạnh, còn tên thật là gì, không còn ai nhớ rõ. Sau lúc Mạnh Nghiễn Nam rời đi không lâu, cậu liền hướng viện trưởng đưa ra thỉnh cầu, hy vọng có thể sửa thành họ Mạnh, cậu muốn làm con nuôi của nhà vị ca ca kia.

Từ đó bắt đầu, Mạnh Nghiễn Nam liền tồn tại ở trong lòng Mạnh Bạch, là sự tồn tại đặc thù mà không ai có thể thay thế. Ngay cả nhóm thanh mai trúc mã cùng cậu lớn lên, đều không thể cùng người kia so sánh.

Cho tới nay Mạnh Bạch đều tưởng rằng chính mình đối Mạnh Nghiễn Nam chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ, đó là một loại cảm kích đối với ân nhân, nhưng mà tâm cậu lại không phải thứ cậu có thể không chế.

Khi biết tâm tình của bạn thân đối với mình, Mạnh Bạch cũng không có suy nghĩ quá nhiều liền cự tuyệt.

Nếu không thích thì tự nhiên không có khả năng đáp ứng gì đó, khi đó Mạnh Bạch vẫn cảm giác chính mình thích con gái. Thẳng đến lúc cậu gặp lại Mạnh Nghiễn Nam, đương nhiên phát hiện chính mình có khả năng thích đối phương, cậu có chút hoảng sợ.

Lời trách cứ của Tôn Thanh bắt đầu nảy mầm trong lòng cậu, chính mình có phải hay không thật sự hại chết Ly Hạc? Nếu có thể chấp nhận nam, vì cái gì Ly Hạc không được, nếu không phải bởi vì mình cự tuyệt, người kia sẽ không chết. Sinh mệnh của con người là quan trọng, là sức nặng khó có thể thừa nhận, người bạn thân nhất lại mang gánh nặng này đặt trên vai cậu.

“Em xem chúng ta vẫn là rất có duyên ha.” Mạnh Nghiễn Nam cười cười, đưa tay捏 hai má Mạnh Bạch.

“Em, em không nghĩ tới sẽ thành như vậy.” Mạnh Bạch ngẩng đầu mở to mắt nhìn đối phương, chậm rãi trong đôi mắt chỉ có bóng dáng một người.

Mạnh Nghiễn Nam bị ánh mắt cậu làm ngứa ngáy, anh quay mặt qua cười nói: “Anh nói, em lúc trước làm sao nghĩ đến chuyện mèo báo ân kia?”

Mạnh Bạch nhìn anh, hơi hơi đỏ mặt. “Em thật vất vả tìm được anh, lại không biết làm sao tiếp cận anh. Chính anh nói mèo báo ân, tuy rằng nói là vui đùa, nhưng em em chỉ là nghĩ mượn cái cơ hội kia. Lúc anh cứu con mèo nhỏ từ dưới sông lên, em cũng thấy được.”

“Huống chi, em, em thật là muốn báo ân.” Chỉ là không từng nghĩ đến chính mình sẽ có tâm tư như vậy, đối phương cũng.....

“Báo ân hử. Ngược lại anh lại có cảm giác mang về được ốc đồng cô nương.” Mạnh Nghiễn Nam cười, xoa nhẹ mái tóc ngắn.

Dán gần như vậy làm mặt Mạnh Bạch càng biến đổi. “Em, em.....” Mạnh Bạch cảm giác chính mình cần dũng khí, cậu không cần sợ gì nữa. Vừa rồi cũng đã gặp qua cha mẹ Mạnh Nghiễn Nam, hiện tại chính là thời điểm. “Em, em thích anh. À không, em yêu anh!” Mạnh Bạch cắn răng đem những lời này nói ra. Lần này cùng lần dự dõ trước bất đồng, đây là cậu chủ động phát ra tâm ý từ nội tâm.

Mạnh Bạch nói xong lập tức liền đem đầu chôn ở dưới cánh tay, che dấu khuôn mặt đỏ hồng đến mức có thể luộc chín trứng gà. “Em nói cái gì?” Thanh âm của Mạnh Nghiễn Nam ghé vào lỗ tai cậu vang lên.

“Anh vừa rồi không có nghe rõ ràng, có thể nói lại lần nữa không?” Mạnh Nghiễn Nam cố ý nói.

“Em.....” Khuôn mặt Mạnh Bạch bạo hồng, cậu cảm giác cả người đều biến đổi luôn rồi. “Anh không nghe thấy thì thôi!” Cậu mới không ngốc lặp lại lần nữa!

“Em nói em yêu anh? Cả đời sẽ không rời xa anh!” Mạnh Nghiễn Nam tới gần kéo cậu vào lòng. Mạnh Bạch đấu tranh một lát, quay mặt qua thở phì phì nói: “Không phải anh nói không có nghe gì sao?”

“Vậy em thật sự là nói câu này?” Mạnh Nghiễn Nam hỏi lại.

“Nà, anh đừng được tiện nghi còn khoe mẽ nha!” Nguyên bản cảm giác không mặt mũi gặp người, lúc này thẹn thùng cũng đều quên mất tiêu.

“Tiện nghi hử~?” Mạnh Nghiễn Nam kéo dài giọng, tới gần nói nhỏ: “Anh chưa có thấy tiện nghi ở đâu, sao có thể khoe mẽ được chứ. Thật là oan uổng quá nha.”

Mạnh Bạch không nói chuyện, Mạnh Nghiễn Nam đóng cửa sổ xe, rồi mới cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi ướt át.

Đầu tiên là ghé sát vào, rồi theo kẽ răng thâm nhập, dây dưa mút vào dần dần biến thành hương vị khác.

“Chúng ta về nhà đi!” Mạnh Nghiễn Nam phiếm hồng hai mắt mang theo một chút tình dục, anh ngẩng đầu lên nhanh chóng ngồi dậy, lái xe về.

“Vâng, chúng ta về nhà.” Mạnh Bạch ngọt ngào cười, cuối cùng cậu không còn một mình nữa rồi.

Trên thế giới này trừ bỏ chính mình, còn có một người khác thân mật như thế, huyết nhục tương liên, tâm linh tương thông.

Bởi vì chúng ta, là người một nhà.

- hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-bao-an>